

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star,

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஒத்ததன்மை.]

[God is Love; Knowledge is Power: One.

ஸத்யமேஜேயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம். 16]

1907-ம்வரு ஆகஸ்ட்மீ.

[சஞ்சிகை 4.

An Appeal to Our Subscribers.—

The Viveka Chintamani Publishing Committee request all subscribers to remit their subscriptions to the Viveka Chintamani without delay and to kindly help them increase their subscription list by new additions to it from among their friends and acquaintances.

ஈழத்தின் சந்தாதாரர்களான சேர்சன் அவரவர்கள் சந்தாதாரகையை யனுப்புவிதோடு புது சந்தாதாரர்களை யும்சேர்த்தனுப்பி புதுவவேண்டுமாப் விவேகசிந்தாமணி கமிட்டியார் அவர்களை விஷயமாகக் கேட்டுக்கொள் கிறார்கள்.

"Children of the Motherland."

"ஸ்ரீபாரத மாதாவின் பிரபன்ன மக்கள்."

இத்தலைப்பெயர் புனைந்த புஸ்தகமொன்று ஸ்ரீகாகியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸென்ட்ரல் லிபரேரிக்காரலேஜின் காரியவிசாரணை சபையாரால் இக்கிரிஸ்தியில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பெறுகின்றவர்கள் ஸ்ரீபகவந்தாஸ், அவருடைய புத்திரர் ஸ்ரீபிரகாசர், ராயப்பஹதுர் கியாமசுந்தரலால், ஸ்ரீயோகேந்திரலிங், ஸ்ரீதனத்தர்லிங், மிஸ்டர் ஜெ. எம். டேவிஸ், மிஸஸ் அன்னிபெஸன்ட், உஸ்வந்த வி. பிரதான். இப்புஸ்தகம் ஸ்ரீபாரதமாதா

வின் பிரபன்னமக்கள் சிலருடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவதாகவிருக்கிறது. பன்னியிற்படிக்கும் பிள்ளைகள் பெண்களின் உபயோகத்துக்காகவென்று ஹிந்துதேச சரித்திரத்தினின்றும், புராண இதிலாஸங்களினின்று மிகுந்தெடுத்தெழுதப்பட்டது. சாதாரணமாக இங்கிலிஷ் படிக்கவாரம்பித்தபின், பன்னிப்பிள்ளைகள் தங்கள் ஸ்வதேசமகிமையைப்பற்றி யதிகமாகக் கேள்விப்படுகிறதில்லை. எல்லாம் வெள்ளைக்காரர்கள் மகிமையையே பற்றிச் சொல்வதாயிருக்கிறது. அன்றி ஸ்வதேச லக்ஷியத்துக்குக் குறைவான பல பொய்ப்பாட்டுகளையும் சொல்லக் கேட்கிறார்கள். பிள்ளை இங்கிலிஷ் படித்து தானில் செய்யப்போகிற பெருமையில், முதற்ற லைமுறையில் பிள்ளைகளை இங்கிலிஷ்படிக்கவைத்தவர்கள் இக்குறைகளை கவனிக்கவில்லை. இரண்டாந்தலைமுறையில் இங்கிலிஷ்படித்த பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோர்களுக்கும் சந்தேகஸூயி யத்தையும் இகழ்ந்து, தங்கள் படித்த இங்கிலிஷ்படிப்பின் பெருமையில் ஸ்வதேசத்தையும் ஸ்வதேசிகளையு மிகுந்து தங்கள் துறைமார்களாகப் பெரய்பிட்டதாக பாலிகைட்டிவந்தார்கள். இப்பொழுது முன்னுறவது தலைமுறையில் இங்கிலிஷ்படிக்கிற பிள்ளைகள் தங்கள் ஸ்வதேச மகிமையைப்பற்றிக் கேட்க ஆணைப்பட்டாலும் சொல்வாரின்றித் தவிக்கிறார்கள். இந்தஸ்தியிலிருக்கும்பொழுது ஸ்வதேசியலக்ஷியம் வரவர அதிகமாகப்பரவ, ஸ்வதேச மறிமையை விளக்கும் சரித்திரபாகங்களை யதிகமாக வாசிக்கவேண்டுமென்று வங்காளத்து ஸ்வதேசவித்தியாசங்கத்தார் அதற்கு வேண்டிய பாகங்களை யெடுத்துப்பிரசுரித்தார்கள். ஸெண்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ் விசாரணைகர்த்தர்கள் அவர்களுக்கும் முந்தியே, இந்தியாவின் பெருமையை விளக்கும் சரித்திரங்களை யெடுத்துப் பிரசுரித்திருப்பதைப்பார்க்க மிகவும் சந்தோஷமாகவிருக்கிறது. இந்தப்புண்தகத்தில் இராஜபுத்திரர்கள், மகம்மதியர்கள், சிஞ்ஜா தியாழ்முதலான எல்லாவருணத்திலும் மஹாவீரர்களாயிருந்தவர்களுடைய சரித்திரங்களும், ஸ்ரீபுமாண்கனிருவரிலும், யுத்தத்திலும், இராஜாங்கதோஷையிலும், மதவிஷபத்திலும், மஹா த்மாக்களாகவிருந்தவர்கள் சரித்திரங்களாக ஒருவாறு சேர்த்துப் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். "பலத்தில் பிமனை யொத்தவன்" என்று எல்லாரும் சாமான்யமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பிமனுடைய பலத்தையும் வீரச்செய்கைகளையும் சிறுவர்களுக்குச் சொல்வார் யார்? முன்காலத்தில் ஊர்கள்தோறும், இராமாயணம் வாசிப்பதும், பாரதக்கதை கேட்பதும் வழக் கமாயிருந்தது. விட்டிலுள்ள பாட்டிகளுக்கு இராமாயணக்கதைகளும், மஹாபாரதக்கதைகளும் சிரவணமாத் திரந்தால் கன்றாகத்தெரியும். சேத, த்ரௌபதி, தமயந்தி, சந்திரமதி, மைத்ரேயிமுதலிய பாதுகிராமணிகளின் சரித்திரங்கள் பாட்டுகள்ரூபமாகத்தெரியும். ஸ்ரீமதி ஆர். எஸ். கப்பலக்ஷியம்மாள் அவருடைய கொள்ளுப்பாட்டிபார் சொல்லிவந்த பாட்டுகளில் அனைகத்தை யொன்றுசேர்த்துப்பிரசுரித்திருக்கிறாள். அவற்றிற் பெரும்பான்மையும் விவேகசிந்தாமணியில் வெளியாய் வந்தன. அக்கதைகளின் தத்துவங்கள் எவ்வளவோ மேலானவை யாகவிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒருசிறிதையே நாம் இக்காலத்துக்கேற்றபடி விவரித்தெழுதினோம். முற்காலத்தில் நிக்ஷாருகுகிகள் என்று பேரெடுத்திருந்த பெரிய கிறுமிகள் வாய்ப்பாட்டின் அருத்தம் இக்காலத்தில் பி. ஏ. முதலான பட்டங்கள் பெற்று சாஸ்திரவிற்பன்னர் என்கிற பேரும் பெற்று ஆபிரக்கணக்காய்ச்சம்பனம் வரங்கும் அவர்களுடைய பேரப் பிள்ளைகளுக்கு எலிக்கிறதில்லை. ஏனென்றால் "புத்தியில் ஏறவில்லை"யென்கிறார்கள். இந்த விஸ்வக்கமெல்லாம் ஸ்வதேசிய, ஸ்வஜாதிபு வித்தையை பாலயத்திலே கைவிட்டு அந்நியப்படிப்பே படித்து வந்ததினால் வந்தபலன். அதனாலேயே ஸ்வதேசாபிமானமும் குறைந்துபெரய்.

விட்டது. பூர்வசரித்திரத்தை நன்றாக அறிந்திருப்பதோடு, நமது தற்கால நிலைமையையும் உள்ளபடி அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம். தற்கால நிலைமையையுணர் இக்காலத்தில் படிப்பும், பூர்வீகத்தின் பெருமையைபுணர் நமது முன்னோர்களில் மேலோர்களானவர்கள் சரித்திரத்தையும் நாம் நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டும். நமது இராஜபுத்திரவம்சத்தில் எத்தனையோ மஹாவீரர்களிருந்திருக்கிறார்கள். அப்படியே பெண்பாலிலும் அவர்கள் பால்வீரத்தன்மையுள்ளவர்களிருந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் சரித்திரமென்ன, குருநாணக், ஆக்பர், சிவாஜிமுதலான மஹாவீரர்கள், மஹாத்மாக்களென்ன, ஸாவித்திரி, சாகுந்தலை, தமயந்தி, இந்துமதி, சித்தூர்நாட்டுப் பத்மாவதி, மீரப்பாய், தாராபாய், சூரபாவதி, சந்திரி, அஹல்யாபாய், போன்ற பெண் இரத்தினங்கள் என்ன, இவர்களுடைய சரித்திரங்களை நமது சிறுவர்கள் சிறுமிகள் இளவயதில் அறிந்துகொள்வதனால் தாங்களும் அவர்களைப்போல் பெருந்தன்மையுடையவர்களாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதற்கு நல்ல தூண்டுதலுண்டாம். ஆகையால் இச்சரித்திரங்களை யொன்றுசேர்த்து பாரதமாதாவின மக்கள்கள் சரித்திரமென்று வெளியிட்டிருப்பது மிகவும் நல்லதேயாம். இப்படி ஆடம்பரமின்றி நமது சிறுவர்கள் சந்திரனாம்பர்நர்களாகவேண்டிய வழியைத் தேடிபுழைத்தால் அவர்கள் சீக்கிரத்தில் எவ்விதப் பொறுப்பையும் வகிக்கயோக்கியதையுள்ளவர்களாவார்கள். யோக்கியதையுள்ளவரில் கௌரவம் தானேவரும். வரையிட்டால் வரும்படிசெய்யும் சத்தி தானேயுண்டாகும். அதை விட்டு வினுடம்பரங்கள்செய்து பூனை தானும் புலியாகவேண்டுமென்று மேலெல்லாம் சூடிட்டுக்கொண்டதுபோல, வன்கண்டர்களை யெதிர்க்கவேண்டி வல்லடி வழக்குச்செய்தால், அவர்கள் நாணயமாகிவோ, சரி-தப்பாகவோ, தர்மாதர்மம் பாராமல் தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்தக் கொண்டுபோய்விடுகிறார்கள். நாம் ஏமாந்து போய், இனிச்சுவாய்ப்பட்டம் பெறுவது ஒன்றுதான் மிச்சமாகிறது. அப்படி இனிச்சுவாய்ப்பட்டம் பெற்ற பிறகாவது நாம் இனிச்சுவாயனுளோம், இனி கண்ணைத்திறந்துகொண்டு கெட்டிக்காரனாகத் தேறல்வேண்டுமென்று தோன்றினால் அந்தமட்டும் நல்லதுதான். இப்பொழுது நாயிருக்கும் நிலையிலே, இந்த நல்ல எண்ணம் வெறும் எண்ணமாகப்போகாமல், சாதன சாத்தியங்களையறிந்து சாதகவழி தேடி, பிடித்தகாரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளவேண்டியது நம்கடமையாம். இதற்குச்சிலரேனும் தத்துவதரிசிகளாயிருந்து தத்துவங்களை நன்றாகக்கைப்பற்றிப் போகும்வழி காட்டல்வேண்டும். மற்றவர்கள் உண்மையாக உள்ளபடி கிரகித்துக்கொண்டு உளவறிந்து உழைக்கவேண்டும். உழைத்தால், உழைப்பு வீண்போகாது.

“தெய்வத்தானாகாதெனினுமுயற்சிதான், மெய் வருத்தக் கூலிதரும்.”—என்றபடி ஊக்கத்தைக் கைவிடாமல் “முயற்சிக்கைப்பிடி” யென்னும் வாக்கியத்தை யனுசரித்து கடைவரையில் அநாவது காரியங்களைத்தீர்த்து வரையில் பிடித்தபிடிவிடாமல் ஊக்கமேற்கொண்டு முைத்தால், தெய்வசகாயமில்லாமற்போனதுவகட முயற்சி வீண்போகாது. ஆனால், இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்திதியைப்பார்த்தால் இந்தியாவிற்கு நல்ல காலம் பிறக்கும்வேளை வந்திருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. முன்னுக்கு வருத்தமாயிருப்பது பின்னுக்குச்சுக்கமாய் முடியும். ஆகையால் வருத்தத்துக்கு பயந்து பின்வாங்காமல், தைரியத்தைக் கைவிடாமல் நாமுழைக்கவேண்டும். இதுவே இப்பொழுது நாம் அறியவேண்டிய முதல் நீதி.

THE IMPOSSIBILITY OF GAGGING A NATION'S MOUTH.

“உலவாயைமுடினாலும் ஊர்வாயை முடலாமா?”

“உலவாயை முடினாலும் ஊர்வாயை முடலாமா?” என்பது ஒரு பழமொழி. அதன் கருத்து என்னவென்றால் ஜடப்பிரகிருதியை யடக்கியாண்டாலும், ஜீவப்பிரகிருதியை யடக்கியாள் முடியாது என்பதாகும். அடுப்பில் உலரீர்வைத்தால், அது நுடு ஏறினதும் ‘தளபின்’ வென்று சத்தம் செய்துகொண்டு கொதிக்கும், அந்த சமயம் அதை ஒரு பாத்திரத்தால் முடிவைக்கலாம். முடிவைத்தால் சில காலம் கழிந்ததும் கீர் கொதிப்பதற்கி ஆகியாக மாறும். அந்த ஆயி போகிறதற்கு சிறு வழிகளிருந்தால் அந்த முடி அப்படியே யிருக்கலாம். இது கஷ்ட சாத்தியமானாலும், ஒரு விதத்தில் சாத்தியமாகும். ஆனால் ஊர் ஜனங்கள் வாயை முடமுடியுமா? ‘ஊர்’ என்றது இங்கு உலகுக்கெல்லாம் பொருந்தும் பெயராகும். ‘ஊர்வாய்’ ஒன்று, இரண்டா? விராட்ரூபிதான ஈசுவரனுக்கு எங்கும் வாய், எல்லாம் வாயாக விருக்கையில் இந்த வாயைமுட ‘உலமுடி’ எங்கே யகப்படுமீ? இது சாத்தியமல்லவென்பது கருத்து. இந்தியா-கவர்ன்மெண்டார், இந்தீதீதத்தில் அம்சமபார்க்கெல்லாமறிந்துள்ள இந்த உண்மையின் தத்துவத்தை யுணரமாட்டாமலிலா, உணர்ந்தும் உணராதா போல் நடித்தோ, “ஊர்வாயைமுட” ஒரு சட்டம் போய் உத்தேசித்து அவசர அவசரமாக ஏற்பாடுசெய்து வருகிறார்கள். சென்றமேயி 10உ பொதுக்கூட்டங்கள் சம்பந்தமான “ஆர்டினன்ஸ்” என்னும் ஸ்பெஷல் சட்ட மொன்று போட்டார்கள். அதனால் கவர்னர்-ஜெனரல் அவர்கள், பஞ்சாப், பெங்கால மாகாணங்களில் பொதுக்கூட்டங்கடவுருவதைத் தடுக்க அதிகாரம் கொடுக்கும் சட்டத்தை 6-மாகாலைத்துக்கு அவசரமித்தம் ஊர்ஜிதத்துக்கு கொண்டுவந்ததாக விளம்பரப்படுத்தினார். இப்பொழுது 6-மாகாலமாக அசட்டத்தை யனுசரித்து நடந்துவந்த இலுண்டான அனுபவத்தைக்கொண்டு, அநிலங்கொடுதமபான சட்டமொன்று செய்யக்கருதி அதற்காக, கவர்னர்-ஜெனரலுடைய சட்டிருபண்பையில், “இராஜாஜிதமான கூட்டங்களைத்தடுக்க வேண்டியதற்கான சட்ட மசோதாவொன்று ஆலோசனைக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்தச்சட்டப்படி, விட்டிலானாலும், வெளியிலானாலும் 20 பேர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள் ஒன்றுகூடி எந்த இராஜாங்கவிஷயத்தையாவதுபற்றிப் பேசுவதாயிருந்தால், போலீசுக்கு ஒருவரத்துக்கு முன்னே நோயன் கொடுத்து, அவர்களுடைய அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் மத்தியிலேயே பேசவேண்டும், அப்படிச்செய்வதில் இராஜாங்கவிசோதனைவார்த்தைகள் வந்தாலும், கலகாஸ்பதமானவார்த்தைகள் பிறந்தாலும், போலீஸாரால் வாரண்டில்லாமலே பிடித்து, விடரித்து 6 மாகாசகாவன் அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் தண்டனைபாக விதிக்கப்படுவார்கள். இது மிஷும் ஒரு அதிகாரமான சட்டமே!

“மெய்யேவெல்லும் பொய்யல்ல.”

இராஜாம்பாள் சரித்திரம்.

(76 வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

II.

உலகத்திலுள்ள பாக்கியங்களெல்லாவற்றிலும் புத்திரபாக்கியம் பெரிது. ஆனால் பெற்றவர்களெல்லாம் பிள்ளைகளாகார்கள். சுத்குண சம்பத்தோடு சேர்ந்த சாத்திரிகப் புத்திரர்களைப்பெற்றால் அசைவிடப் பெறும்பாக்கியம் வேறு இல்லை. இப்படியிருக்க சத்தியவிரதருப், சாத்திரிகமான சாமிநாதசாஸ்திரிகளுக்கு ஸ்ரீதேவியின் அம்சமே அவதாரமான பைரவ இராஜாம்பாள் என்னும் திவ்யபுத்ரி பிறர்கிருக்க, புத்திராஸிலலாக்குதலையையும் அவனது புத்திரதுப்ப விசேஷத்தினால் அவர்பாராட்டாது, நமக்கு எல்லாச்சம்பத்தும் இந்தப் புத்திரகர்த்தனத்திலே பவமந்திருக்கிற தென்று நம்பி உள்ளாப்புறமும் அந்த எண்ணத்தினாலே நிறைந்து திரிபிபடைந்துவந்த அவர், ஏதோ அக்ஷரத்தாக நேர்த்தபுத்திர பிரமைவில், தட்டுக்கெட்டு வாக்கை கொடுத்திட்டு, “சான் ஜன்மமெடுத்திட்டு இன்றுவரையில் சொன்னவாந்தை தட்டி நடந்தவானல்ல. அப்படிப்பட்டவனென்று தெரிந்ததனால் நான் என்னை சிக்குமுக்கில் கொண்டுபோய் விட்டு பிடித்தபிடியிலே வாக்களிக்கும்படி செப்துவிட்டார்கள். இப்போது போசித்துப்பார்க்கையில், அப்படி வாக்குக்கொடுத்த நாக்கை வெட்டி விடவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. மேலும் நான் விடுதலைப்படவும் பொருத்து என் உயிரிலும் சிறந்த இருவர்க்குத் தீராயிரந்ததை பறடயும்படி செய்தேன்” என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதைப்பார்த்து, புத்திரசாவியான இராஜாம்பாள் ஒருநிமிஷத்தில் விஷயத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு, இந்த சங்கடத்தில் நான் அதைரிபத்துக் கிடங்கொடுக்கக் கூடாதென்றுன்னி, உள்ளத்தில் உள்ளினமாத் தீரத்தில், அவள் சிறுபெண்ணாயிருந்தும், பாரதூரயோசனை நிறைந்த புத்திராஸிபோல் நடந்துக்கொண்டாள்.

இந்தியாவில் நமதுபெண்கள் படியாதவர்களென்றும், ஆகையால் உயிர்வாழ்க்கைக்கு யோக்கியமான உயிர்த்துணியாகவினிபி அவர்கள் தங்கள் பருஷர்களுக்கு கால்கட்டுக் கட்டைகளாக விராக்கிறார்களென்றும் சொல்

வதுண்டு. ஏன்! இந்தக்கதையில் சாமிநாதசாஸ்திரிகளுப் பத்தியே இத்தருக்கண்கூடான உதாரணமாகவிராக்கின்றான்! இருந்தாலும் எல்லாரும் “அவித்தியாபுஞ்சமென்று எப்படிச்சொல்லலாம்? ஸ்ரீமத் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி ஸ்ரீகன் வித்யாம்சமென்றும் அவித்யாம்சமென்றும், இருவரைத் தாயிருக்கிறார்கள். வித்யாம்சமாவார்கள் எப்பொழுதும் வாழ்க்கைத்துணைக்கொடுத்தவர்களாய் பூலோகத்தவதைகளென்று சொல்லும்படி தங்களைப்பற்றி ஸ்ரீரெஸ்ஸாரையும் நல்லவழியில் திருப்பித் தாங்களும் அவர்களை யனுசரித்து நல்லவழியில் நடந்து இகபாயிண்டுக்கும் ஏற்ற சாதனமாக உதவுகிறார்கள். அவித்யாம்சரீரே இத்தருக் கிரோதமாய் மனிதனைப்படுத்தப்படுதும், ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாக விராக்கிறார்கள். தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவராயினும் இவ்விரா வகையான மனதிற்கொண்டே,

“பர்த்தவாசுந்தேவர் பதிராதையுண்டானால் எத்தனது மொத்து வாழலாம்—பற்றேனும் ஏறுமாறுகவிரப்பாளையாமாயின் கூறாமற்சர்வியாசம் கொள்” — என்று சொன்னார்.

செப்பியில் முத்துப்பிறந்ததுபோலும் அவித்யாம்சத்திலிருந்து வித்யாம்சமுண்டானதுபோலு முதித்த இராஜாம்பாள், தனது அருமைத்தப்பனார் தன் பொருட்டு கொடுக்கக்கூடாத வாக்குக்கொடுத்திவிட்டோமேயென்று வருத்தப்படுகிறார் என்றும், அப்படித்திருமயினால் சத்தியவிரதத்திற்குப் பங்கமும் இப்படித்திரும்பினால் தன்னாயிருக்குயிரான குழந்தைக்குச் சங்கடமும் நேர்வதாயிருப்பதைக்குறித்து தர்மசங்கடத்தில் மூழ்கி வருத்தப்படுகிறாரென்றும் தெரிந்ததும், 13-வயதாகாச் சிறுமியானாலும் இராஜாம்பாள் தன் சித்தத்தியின் அவதாரமோயானார் போல் வெகுதிடமாகவும் கெம்பிரமாவும் நடந்து கொண்டாள்.

“ஆப்பா எப்படியாவது தாங்கள் வாக்குக் கொடுத்தவரைக்கும் சொன்னபிரகாரம் செய்துகொடுப்பதே நன்மைபல்லது தாங்கள் வேறு யோசனை சொல்வதில் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் தாங்கள் வாக்குக்கொடுத்த பிரகாரம் முகூர்த்தம் வைத்து நீச்சிப்பூர்த்தம்

செய்ய ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இனி யோசனை செய்வதில் பிரபோஜனமில்லை” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தா கர்மத்தைப்பற்றி வேதாந்தம் பேசப் புகுந்து விட்டான்.

“ஆறு அழுக்கி மூக்கினும்,
நாழிமுகவாது நாளுழி—தோழியே
நிதியுந் கணவனும் நேர்ப்பினுந் தத்தம்
கிதியின் பயனேயபயன்.”

“யார்பாருக்குப் பிராப்தம் எங்கேயிருக்கிறதோ அங்கே தான் நடக்கும். கடவுள் விட்டபடி விட்டும்.”—என்று துணிந்து ஸப்மேஜஸ்திரேட்டு ரீலமேகசாஸ்திரிகளுக்கு தான் வாழ்க்கைப்படச் சம்மதித்துவிட்டதாக, இராமண்ணு வாத்தியாசாரச் சுப்பிரீட்டு அவருக்குச் செய்திரொலி வனுப்பச்சொன்னான்.

இராமண்ணுவுக்கு இது பழம்நாழிப் பாலில் விழுந்ததுபோலாயிற்று. பிராமண ஜன்மமெடுத்தும் பெரும்பித்தலாட்டக்காரான இராமண்ணு, உடனே ரீலமேகசாஸ்திரிகளிடம் போய்தான் மந்திரவாதியைக்கொண்டு இராஜாம்பாள் மனதைத் திருப்பிவிட்டதாகப் புகுகி, அவரை உற்சாகப்படுத்திவிட்டான். ரீலமேகசாஸ்திரிகளுக்கு இராஜாம்பாள் தானே நேரில் அவரைக்கண்டு கலியாணம் பேசியிருப்புகிறாள் என்று தெரிந்ததும் பித்தம் தலைக்கேறிப்போய்விட்டது, தன்னைப்போல் பாக்கியசாலிகள் உலகத்தில் பிறந்ததேயில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு மார்பிள்ளை வேஷம் போட்டுக்கொண்டு இரட்டைக்குதிரைவண்டியிலேறி வெருமுடுக்காய் இராஜாம்பாளை நேரில் கண்டு கலியாணம் பேசச் சென்றார்.

அந்தக் கலியாணபுருஷனைப் பார்த்ததும் இராஜாம்பாள் உள்ளத்தில் என்ன எண்ணங்கள் உதித்திருக்குமோ அதை அறிவ வகையில்லை. ஆனால் ரீலமேகசாஸ்திரிகள், தன்னைக் கண்டதும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த அந்தப் பெண்மணியைக்கண்டு அவள் தன் குழந்தைக்குக் குழந்தையென்று வாரிபெடுத்துமடியில் வைத்து உச்சிமுகூந்து உடம்பெல்லாம் தடவிக்கொடுத்து, உண்மையாகவும், தர்மமாகவும் அவர் அனுபவிக்கக் கூடிய சந்தோஷத்தை யனுபவிக்கத்தேரியாமல், அவளிடத்தில் மோகிக்கொண்டு, தாபங்கொண்ட

வன்போல் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி ஆசைவார்த்தைகள் பேசி அபிரயம் காட்ட, இராஜாம்பாள் தூரத்தில் ஒதுங்கிநின்றகொண்டு காளைக்குக் கலியாணமாகிவிட்டால் இருவரும் மரோரதப்படி ஒன்றுபிருக்கலாமென்றும், அதுவரையில் உலகதர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுடக்கிறதே யுத்தமென்றும் சொல்லி, அவர் விரகநியா அக்குழந்தையைக் குழந்தையென்று பாராமல், குருட்டுக் கண்ணால் பார்த்து “ஏன் ஆடையாபரணங்கிறதெனக்கயில்லை? நகைவில்லாக் குறையானால் நான் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வாங்கிக்கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்ல, இராஜாம்பாள் தன்னை யிகழ்த்துகொண்டு அவரை நன்றாக எதோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினாள்:—

“பதவியில் இத்தினுக்குத், அழகில் மன்மதனுக்கும், சம்பந்தில் குபேரனுக்கும், சகையில் கர்னனுக்கும், சாயர்த்தியத்தில் அர்ஜுனனுக்கும், பலத்தில் பிமசேனனுக்கும், சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனுக்கும் சமாளமாகிப் தங்களைக்கலியாணஞ்செய்துகொள்ளப் பூர்வஜன்மத்தில் நான் எவ்வளவு தவஞ்செய்திருக்கவேண்டும்; நான் ஜன்மமெடுத்ததற்கு அவ்வளவே எனக்குப்போதுமானது.” என்று சொன்னதைக்கேட்டு ரீலமேகசாஸ்திரிகள் “என்னை னையாண்டி செய்கிறாய் போகிறாக்கிறா” என்று வெகு அமரிக்ையை யாதற்கு யோக்கியதையைத்தான்யறிந்திருப்பதாகச்சொல்லியும், இராஜாம்பாள் அவருக்குத்தோத்துப்போகாமல்,—

“தங்கள் அப்படித்தான் சொல்லுவீர்கள். எவ்வைப்போல் வெம்போக்கியை அப்படியெல்லாம் சொன்னால் வஸ்தவத்தில் நம்மை மெச்சிக்கொள்கிறார்களென்று எண்ணிக்கொள்வான்; ஆனால் தங்களைப்போல் சகலகுணங்களும் பொருந்தியவர்கள் அப்படிச் சொல்வது சகஜந்தான். அதற்கு உடம்பிலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் சொல்லுங்கள்.” வதுவரணிருவர்களும் இப்படி சம்பவடித்த ஒருவர் மீனாகியை யொருவர்தம்மம் சாமர்த்தியத்துக்குத்தக்கபடி யறிந்து கொண்டார்கள். இராஜாம்பாள் ஒரு வரம்கேட்டுக்கொண்டாள். அது என்னவெனில்:— “இந்த னனிலுள்ளவர்களை யெல்லாம் சந்தோஷப்படுத்திக்கலியாணம் செய்தால் நலம்”—

அது எப்படியென்றால், “கமது கலியாணத்திற் குப்பத்துநான் முன்னுந்ருந்து இந்த ஊரிதுள்ள ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் அவரவர்கள் ஜாதியாசாரத்திற்குத் தகுந்தபடி பூரி, அல்வா, வடை, பாயசம், ஸ்டீடு, ஜிலேபி முதலிய பலகாரங்களுடன் பத்துநாளும் சாப்பாடி போடவேண்டும்; ஏழைகளெவ்வொருவருக்கும் மூன்றுசேலை; மூன்று ஜதை வேஷ்டிகள் வீதம் வாப்பட்டவர்களைல்லாருக்கும், கலியாணத்துக்கு முதல்நாள் பெண்களுக்கு சேலைகளும், ஆண்களுக்கு வேஷ்டிகளும் கொடுக்கவேண்டும். இதுதான் எனக்காகத்தான் செய்யவேண்டியது. தங்கள் கௌரவத்தைக்குத்தக்கபடி தான் கலியாணஞ்செய்வீர்களே; அதைக்குறித்து என்னைக்கேட்கவேண்டாம்.”—என்று இராஜாம்பாள் வாய்திறந்து சொல்லவும், நீலமேக சாஸ்திரிக்கு உச்சி குளிர்த்து போய்க்விட்டது. தான் சேர்த்து வைத்த 10-லஷி ரூபாயும் செலவானாலும், இராஜாம்பாள் மனைதத்திப்பிச்செய்தே அவனைக்கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று அவருக்கு உள்ளத்திலுதித்துவிட்டது. உதிக்கவும் 50-வருஷங்களாக அதர்மத்திற் சேர்த்தபணமெல்லாம், அத்தனை நாட்களில் தர்மவழியில் செல்வரையிலரை விட்டு ஒடிவிட்டன.

கலியாணச்சந்தடி பலமாயிருக்கையில், நீலமேகசாஸ்திரி மாப்பிள்ளைவேஷும் போட்டுக் கொண்டு பட்டணப்பிரவேசம் செய்து பெண் வீட்டில் வந்திறங்கினார்; வெகு ஆப்பாடத்தோடு மாப்பிள்ளை வந்திறங்கினதும் மணப்பெண்ணை வீட்டில் காணக்கூடவில்லை. எங்கெங்கும் அன்றிரவே தேடினார்கள். அந்த ஆருக்கு வெளியில் அப்பெண்ணின் பிணம் பரதி வெந்து கருகினத்திதிலிகப்பட்டுதென்றும் அவளை பால்யம் முதல் நேசித்த கோபாலன் அவனைக்கொன்றுவிட்டதாகக் கைக்குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு ஜெயிலிலிருக்கிறுனென்றும் தெரிபவந்தது!

கேஸ் நீலமேகசாஸ்திரி முன்னிலேயே விசாரணைக்குவர, அவர் பிரதம விசாரணை செய்து கோபாலனை லெஷன்ஸ் கோர்ட்டில் விசாரணை செய்யப்படவேண்டி குற்றப்பத்திரிவை தயார்செய்து அனுப்புகிறார்.

கதைபிறுள்ள ஸ்வரால்யமெல்லாம் இனிமேல்தான் இருக்கிறது. கொலைசெய்யப்

பட்டதார், கொலைசெய்தவன்யார்—என்று நன்றாகத்துப்பு அகப்படாவிட்டாலும், போலீஸார் இராஜாம்பாள் காணாமற்போனதையும், கோபாலன் சுடுகாட்டில் ஒருசுவத்தைக்கட்டிக்கொண்டிருந்ததையும் கொண்டு கொல்லப்பட்டவன் இராஜாம்பாள் தானென்றும் கொலைசெய்தவன் கோபாலன் தானென்றும் தங்களுக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, அதற்கு சரியாத சாத்தியங்களை இடக்கேட்டிடிச் சரிப்படுத்தி கோபாலன் கழுத்துக்குச் சுருக்குக் கயிறு தயார் செய்துவைத்து விட்டார்கள்.

ஆனால் நாமொன்று நினைக்க தெய்வமொன்று நினைக்கிறது. இராஜாம்பாள் காணாமற்போனதற்கு முந்தி தான் கோபாலனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் பேர்வதாகவும், நீலமேகசாஸ்திரி தூராகிருதமாய் அவரை ஹிம்னசப்படுத்தி வாக்குறுதி வாங்கினதினால், அவனைக் குதிரைச்சவுக்காலடிக்கத் தான் ஆண்பிள்ளைபுகையில்லாமல், பெண்ணை யாயவதரித்ததால் தனக்குண்டான குஷ்டமபுத்தியைக்கொண்டு, அவன் லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்தபணத்தையெல்லாம் தர்மவழியில் ஏழைகளுக்குப் பகாரமாகச் செலவழிக்கச்செய்து, அவனையும் பைத்தியக்காரனாக்கி அவமானம் செய்து, கடைசியில் புருஷன்புத்தியை விட பெண்புத்தியின் குஷ்டத்தைக்காட்டத், தனிஷ்டப்பட்டகணவனையே இரகசியமாய் விவாகம் செய்துகொள்ளப்போய்விட்டதாகவும் அவன் எழுதிவைத்துப்போன கடிதத்தினால் தெரியவந்தது.

இந்தக் கொலைக்கேஸ் விசாரணை அப்பத் தட்டுறாக்கேஸ் விசாரணையைவிட நீடித்ததும் பிரபலமுமானதாயிருந்தது. போலீஸார் குழுவினை பலிக்காமற்போக, இங்கிலாந்து “கேஸிர்”தன் என்பான் ஒரு காண்புகூந்து, “பெர்ய”யையெல்லாம் கண்டுபிடித்து, மெய்யை வெளியாக்கி, கோர்ட்டார் கேஸ் விசாரணைசெய்து ஜூரிகளும் தீர்ப்பு சொல்லத் தயாராயிருந்த சமயத்தில், அவன்மேல் இரத்தகாயப்பட்டு, இரத்தவெள்ளன்பெருக, வெகுநாள் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்ததால், வாடி வதங்கிச் சரகுபோலுலர்ந்துபோனசாரீரத்தை யுடையனான ராஜாம்பாளைச் சிறைமீட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு, ஜூரிகள் தீர்ப்புச் சொல்லவிரும்பும் தருணத்தில் பரபரக்க இராஜாம்பாளைக்கொண்டுலாந்து கோர்ட்டுமுன் நிறுத்தினான். கொ

கூசெய்யப்பட்டவன் உயிர்பெற்று வந்து நின்
றதால் கோபாலனைக்குற்றவாளியென்று குறூ-
பிப்பித்தப் பேராளிகள் கிட்டச்சாகுதியமெல்லா
ம் பொய்யாகப் போய்விட்டது. கோவிர்தன்
செய்த சாமந்தியத்தால், கோபாலன் கிறி
தனியானதும், உண்மையாகக்கொலைசெய்ய
ப்பட்டபெண், ஒரு தாசியென்றும், அவனைக்
கொலைசெய்தவன், கனகவல்லியின் அருமைத்
தம்பியும், இராஜாம்பாளுக்குத் தாய்மாம
னுமான நடேசன் என்றும் சாகுதியம் வெளி
ப்பட்ட உடனே அந்தக் கோர்ட்டில் அவனு
டைய ஆசைக்கண்ணாட்டியான லோககந்தரி
யென்றும் பணம்படைத்தபாலகிதந்தவுடன்
வந்திருந்த அந்த நடேசன் பிடித்துக்கொ
டுதல்பெட்டான் இராஜாம்பாளுக்கு விசே
தமாகச் சூழ்வினைசெய்துவந்த லோககந்தரி
யும் அந்தக் குற்றத்திற்கு உட்கையாகவிருந்
ததாகப்பிடித்துக் கொடுத்தவையென்பது, அவ
ள் அவன்னைப் பெறுக்கக்கடாமல் ஜெயிலி
யிருந்தபடியே இறந்துவிட்டான். கடைசியில்
கோபாலன், இராஜாம்பாளைக்கலியாணம் செ
ய்துகொண்டு ககையப் வாழலானான். தன்வி
னை தன்னைச் சுகமென்பதாகப் பொய்ப்புரட்டு
பித்தலாட்டம் செய்தவர்களைல்லாம் இராஜ
தண்டனையோ, தெய்வதண்டனையோ அடை
ந்து அவரவர்கள் செய்ததற்குமத்தின் பலனை
புலித்தார்கள். இராமண்ணுவுக்கு இரண்
டு கண்களும் அகிந்திபோய்விட்டன. இ
தை யெல்லாம் புத்தகத்தில் வாசித்தனுபவி
க்கவேண்டும். “மெய்யேவெல்லாம் பொய்ய
ல்லா என்பதனுண்மையை வற்புறுத்த நற்
காலத்தில் பிரசுரமாகும் கதைகளில், இந்த
இராஜாம்பாள் சரித்திரத்தைகையிட, இக்கால
த்துக்கேற்ற அற்புதக்கதை பொன்னை நாம்
பார்த்ததில்லை. காலகாலவந்தையும் காலமா
றுபாட்டையும் விளக்க காலத்துக்கேற்றப
டிக்கதைகளை பெழுதிப்பிரசுரிக்கிறவர்கள் உலகு
க்குழைக்கும் உண்மையான உபகாரிகளாகி
ருக்கள்.

* அவிழ்த்து விட்டகழுதை.

(தொடர்ச்சி)

3. பாலியம் (தொடர்ச்சி.)

—:0:—

எனக்குப் பளிர்ண்டாங்கு வயதில் நான்
படித்துக்கொண்டிருந்த பள்ளிக்கடம் எடுப
ட்டுப்போய்விட்டது. அதே ஊரில் இன்
னொரு பள்ளிக்கடம் இருந்தபோதிலும் அ
தில் முழுச்சம்பளமும் கொடுப்பவர்களைமட்
டுமே சேர்த்துக்கொள்ளுகிறதற் சிறுத்தபடி
யாலும், உயர்ந்தபடிப்புகளுக்கு வேண்டிய மு
ழுச்சம்பளமும் கொடுக்க எந்தகப்பலுருக்
குச் சக்தியில்லாமையாலும் நான் திருச்சிஞ்சுப்
பள்ளிக்குப்போய் படிக்கவேண்டியதாக நேரி
ட்டது. அப்படியே திருச்சிஞ்சுப்பள்ளி “காலே
ஜ்” என்ற சொல்லப்பட்ட பாதிநிமார்கள்
பள்ளிக்கடத்தில் சம்பளமில்லாமல் சேர்த்து
க்கொள்ளப்பட்டேன். இன்னால் நான் படிப்
பது காலாவது ஐந்தாவது வருப்பாயிருந்த
போதிலும், பி. ஏ. வருப்பில் படிக்கும் பிள்
னைகளுடைய சிநேகம்கிடைத்தது.

எங்கள் கிராமத்துக்கும் திருச்சிஞ்சுப்பள்ளி
க்கும் சுமார் ஐந்து மைல் தூரம். ரயில்கிடை
யாது. தபால் வண்டி என்ற சொல்லப்பட்ட
குதிரைவண்டிகள் தாறுவாறு, அவைகள்
சர்க்கார் தபால்களைக்கொண்டுபோக ஏற்ப
ட்டவைகள். ஆனால் ஜனங்களும் பணம்
கொடுத்து சீட்டு வாங்கிக் கொண்டு அதில்
பிரயாணம் செய்யலாம். ஒருவனுக்கு உ
ள்ளே நாலுபேரும் வண்டிக்காரனுடைய ஆச
னப்பெட்டியில் அவன் பக்கத்தில் ஒருவனும்
ஆகவண்டிக்காரனைச்சேர்த்து ஆறபெயர்ச
ள் ஏறிக்கொள்ளலாம். சாமான் ஏதாவதி
ருந்தால் வண்டிக்காரமேல் கயிற்றைப்போ
ட்டுக்கட்டியும், வண்டிக்குப் பின்புறத்திலு
ள்ள பெட்டியிலும் வைத்துக்கொள்ளவேண்
டும். கிடியற்காலமே சாலைந்து மணிக்ரு வண்
டிகட்டினால் அஸ்தமனத்துக்கு வந்து சேர
லாம், தினம் ஒரு வண்டி போய்க்கொண்டிரு
க்கும்; இன்னொருவண்டி வந்துகொண்டிரு

* தன்னையறிந்து தன் தோழியில் பிரவேசித்
தும் மனோரம்சத்தி தடையற்றது.

க்கும். ஆக இரண்டுவண்டிதான் சர்க்கார்தபாலுக்காக ஏற்பட்டவை. ஆனால் இதைவிரை இரண்டொரு முதலாளிகள் தங்கள் சொந்தத்தின்மீதே வண்டிக்குதிரைகள் வைத்து வரடிகைக்கு ஜனங்களைற்றிக்கொண்டு வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள். தீவிரங்கத்தில் ஏதாவது உதவவும் ஆரம்பித்தால் வண்டி வரடிகை உயர்ந்துபோம். சாதாரண நாட்களில் ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய். உதவ்வம் பள்ளிக்கடம் சார்ந்ததல்; திறத்தல், முதலிய விசேஷ நாட்களில் ஆளுக்கு ஒன்றேகால் அல்லது ஒன்றரை ரூபாய் கூட்டுக்கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த நாளில் பிள்ளைகள் காலை 7 மணிக்கு விட்டில் காப்பிட்டு விட்டு ரயிலேறி 10 மணிக்குக் கல்லாம் பள்ளிக்கடம் வந்து விடுகிறார்கள். வழிமுழுவதும் தாங்கிக்கொண்டே வரலாம்; ஆடுதல், அசைதல், வலிஎன்பதுகூட யாது; திருடர்பயம் கிடையாது. இரும்புப் பெட்டியில் புத்தங்கனையும் வேஷ்டிகளையும் பணத்தையும் வைத்துப் பூட்டி சாலியை சட்டைப்பணியில் போட்டுக்கொண்டு ரயிலே விட்டு இறங்கினதும், கைபட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் கவிபாட்களிடத்திலாவது ஜட்காவண்டிக்காரர்களிடத்திலாவது தங்கள் முட்டைகளைக் கொடுத்தவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். சாலிரம்மிடத்தில்நானே இருக்கிறேன் என்று கதறியும் இப்படிக்கவலைபற்றி பிள்ளைகளுக்குப்படிப்பு எப்படி வரும்? கஷ்டப்பட்டாலல்லவோ வித்தைபின் அருமைதரையும், தபால்வண்டியின் பெருமை யை அறிபாதவர்களுக்கு அதைபற்றிகொஞ்சம் சொல்லுவோம்.

அந்த நாட்களில் வழியில் திருடர் பயமுண்டு. அதற்காகப்பலிலேயேதான் பிரயாணம் செய்கிறது வழக்கம். இரவில் 7 மணிக்கு மேல் ஒரு வண்டியும் ஒரு இடத்துக்குப் போகாது. ஆனால் நிலவு நாட்களில் மட்டும் முட்டை வண்டிகள் இருபது முப்பதாகச் சேர்ந்து பிரயாணம் போவதுண்டு. வழியில் பதினெந்து இருபது மைலுக்கொருதரம் குதிரையும் வண்டிக்காரனும் மாதுவார்களும் வண்டியருகே சமயத்துக்குக் குயிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் புதியவண்டிக்காரனும் புதிய

குதிரையும் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களிடத்தில் வண்டியையும் ஜனங்களை யும் ஒப்பிவித்துவிட்டுப் பழையவண்டிக்காரனும் குதிரையும் நின்று விடுவார்கள். திரும்பிப் போகிற அடுத்த வண்டியும் அதே இடத்தில் நிற்றும் தலால் அதுவருமளவும் காத்திருந்து அந்த வண்டிக்காரனையும் குதிரையையும் கிடுகித்துத்தானும் தன் குதிரையுமாக அந்த வண்டியுடன் தன்னுருக்குத்திரும்பிப் போய் விடுவார்கள். இவ்வாறு எங்களுர் போவதற்குள்ளாக ஐந்தாறிடத்தில் குதிரைமாற்ற வேண்டியிருக்கும். வழியில் இரண்டிடத்தில் பணத்துக்கு சரப்பாடு போடுகிற வீடுகளுமுண்டு.

இந்த வண்டிகளெல்லாவற்றிலும் பள்ளிக் கூட்டுப்பிள்ளைகள் விரும்புவது சர்க்கார்தபால் வண்டிதான். ஏனெனில் வண்டிக்காரன் சர்க்காரில்லைபோட்ட சட்டைபோட்டுக்கொண்டிருப்பான். தபால்வண்டியாதலால் அதன் வரவை ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு ஊடுகொம்பு ஊதிக்கொண்டேபோவான். வழியிலிருக்கும் கிராமங்களுக்கெல்லாம் இந்த வண்டியே கடியாரம். கடியாரத்துக்குக்காலத்தில் சாலிகொடுக்காவிட்டால் அதை நம்பமுடியாது. தபால் வண்டியை எப்பொழுதும் நம்பலாம். வண்டிக்கு இருபுறத்திலும் சர்க்கார்கொடிகள் கட்டப்பட வேண்டுமென்று காரத்தில் அலங்காரமாய் அடித்துக் கொண்டிருக்கும். கடைசியாக சர்க்கார் குதிரைகள் விசேஷமாகப்பட்டானத்தில் பழைய குதிரைகளாகவேயிருக்குமாதலால் பாவைக்கு அழகாயும் வெளுவேகமாயும் போகக்கூடும் குதிரைகளா யிருக்கும். வண்டிக்காரனும் விசேஷமாக பெண்டின் வாங்கிக்கொண்ட சிப்பாயாகவே யிருப்பான். அவனுக்குத் தப்பாக்கி வைத்துக்கொள்ளவும், வண்டியை தடுப்பவர்களை கட்டு விட்டவும் அதிகாரமுண்டு. ஆதலால் சர்க்கார் தபால் வண்டியைவளவு வேகமாக மற்றவண்டிகள் போகாது என்றும் அதுவே பத்திரமாவது என்றும் ஏற்படும். சிலசமயம் அவனுக்கு ஏதாவது பணகாரம் வாங்கி சரப்பிடு ஒரு அணுகொடுத்தால் நம்கையில் கடிவாளங்களைக் கொடுத்த ஒட்டச்சொல்லிவிட்டுத் தான் கம்மர பார்த்துக்கொண்டு வருவான். நீங்கு நன்றாய் ஒட்டத்தெரியாவிட்டால் "சற்றும்

கொடுப்பான். ஆதலால் கிருஷ்ணபகவானுடைய சிலைகளில் ஒன்றாகிய சாரத்தியத்தில் விருப்பமுள்ள பிள்ளைகள் வண்டிக்காரன் பக்கத்தில் அவனுடைய ஆசனப்பெட்டியில் இடம் கிடைத்து விட்டால், இத்திருநாடன் அந்தராளம் கிடைத்தது போல் சந்தேசப்படுவார்கள். குளிக்குப் பயந்தவர்களையும், ஆவனத்தியிருந்து நழுவி விழாதபடி உறுதியாய் உட்கார் சத்தியற்றவுர்களையும், வண்டிக்கு வெளியே வண்டிக்காரனுடைய உட்காருவதை அகௌரவமாகக் கண்பவர்களையும் முன்ன சில பெரியவனுட்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகளைத்தவிர இந்த ஆவனத்தை யார்தான் விரும்ப மாட்டார்கள்? பள்ளிக்கடம் சாற்றி அவாவனருக்குப்போருக்போதும், திருப்பிப் பள்ளிக்கடம் திரிந்து வரும்போதும், கூடியமட்டும் காலைத்து பிள்ளைகளைச் சேர்த்து ஒரு முழுவண்டியையும் வாடகை பேசிக் கொடுத்து வழங்கும். சாரத்தியத்தில் இஷ்டமுள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும், கொஞ்சநேரம் முன்பெட்டியில் உட்காரும்படி தங்களுக்குள் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுவார்கள்.

இந்த காலை ரயில் வண்டிப்பிரயாணம் வெகுநாகரிகம் என்றும் வெகு செளகரியம் என்றும் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். நாகரிகம் செளகரியம் எல்லாம் கையாலாகாத சோம்பேறிசாளுக்கு வேண்டுமே யொழிய, வேகமான ஓட்டத்தின் பெருமைமையும, சக்தியையும் அழகையும் காணும் நம்முடல் முழுவதும் உணர்ந்து ஆகந்தக்கவேண்டுமென வற்புறுத்தியுள்ள முன்புறத்துப் பெட்டியில் உட்கார்ந்து பர்த்தகாலொழிய வேறு வழியில்லை. ரயில்வண்டி வேகமாகப்போகிறது வாய் தவற்தான். ஆனால் அதன் ஓட்டத்தை யார் கண்ணால் கண்டார்கள்? அதன் வேகம் நமக்கெங்கே பிரத்தியக்ஷமாகத்தெரிகிறது? யாரோ ரயில் வண்டி மணிக்கு நூற்பது மைல் போகிறதென்று சொன்னதைச் சொண்டாவது, புல்லத்தில் பறந்ததைக் கொண்டாவது, அல்லது திருச்சிஞ்சிபாளையம் வீட்டுப்பறப் பட்ட ஒரு பணிக்கெல்லாம் 'தஞ்சாவூர்' என்று ரயில்வேவகன் கூவுகிறதையும், ஏற்கனவே நாம் கடந்து போன பொழுது தஞ்சாவூருக்கும் திருச்சிஞ்சிபள்ளிக்கும் நூற்பது மைலிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷ

மாகப் பார்த்ததையும் கொண்டுவந்து தான் ரயில் வண்டியின் வேகத்தை உணரக்கேண்டியிருக்கிறது. ரயில்வேவகன் 'தஞ்சாவூர்' என்பதற்குப் பதிலாக எழும்தூர் என்று கூவினாலும், அல்லது இந்திர ஜாலவித்தையினால் தஞ்சாவூர் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் எழும்தூரை வரவழைத்திருந்தாலும் நம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. எழும்தூரென்றே நம்பவேண்டியது தான். மேலும் கொஞ்சங்கூட உடம்பு அசைவாவிட்டால் வண்டியின் வேகத்தை எப்படி கண்டுபிடிக்கமுடியும்? தன் பவானத்தின்மேல் வெகுவழுவுழுப்பாய்ப்போகும் ரயிலில் பிரயாணம் செய்வவனுக்கும் வீட்டில் கட்டியில் படுத்துத் தூங்குவவனுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. அதற்கென்ற படியே பாலங்கள், ரயிலினும் தூக்கம் வந்துவிடுகிறது; மூட்டுப்பூச்சியும் அடைந்திருக்கிறது; தபால் வண்டியி் வரவென்றால் அப்படியல்ல. முன்பெட்டியில் உட்கார்ந்த பிரயாணம் செய்யப்பழகினவனை 'குனி' சண்டையிலும் இவருகில் கீழே கள்ளமுடியாத, வண்டி எவ்வளவோ விதமாக ஆடி அசைத்து அவனைக் கீழே தள்ளப்பார்க்கும். இவன் அதற்கிடம் கொடாது கன்னிடத்தைக்காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய ஹிருதயம் குறுக்குநிற மாதிரியைக் கொண்டு குதிரை பாய்ச்சலில் போகிறதென்றும், நடைமீல் போகிறதென்றும்; அந்த நடை மட்டநடை, குட்டை நடை, வீச்சு நடை, பெருநடை, நெடு நடை, பக்கநடை என்றும் மணிக்கு இத்தனைமைல் போகிறதென்றும் சொல்லிவிடலாம். ஆதலால் குதிரை வண்டியின் வேகத்தை அறியப் பிரத்தியக்ஷத்தைதவிர வேறு பிரமாணம் வேண்டியதில்லை. நம்முடைய வேகத்தை காணும் பார்க்கிறோம், உடம்பு முழுவதும் உணர்கிறோம்; ஆதலால் வண்டியின் வேகத்தைப்பற்றிப் பிரதானரக்கேட்கவாவது பேசுவாவது அவசியமென்ன? இரண்டாவது, ரயில் பிரயாணத்தில் உயிற்றொருவரும் தீரவியும் கம்மை இழுத்துக்கொண்டு போகின்றனவே யொழிய, புத்தியுள்ளதாயும் நம்முடைய சம்க்ஷணகளை அறிந்து நம்முத்திரவுப்படி நடக்கக்கூடியது மன்ன உயிர்ப்பிராணிகளல்ல. ரயிலில் போகையில் பஸ்தலக்க ஒரு குச்சி ஒடிக்கவேண்டுமென்றால் கீழே இறங்க முடியுமா? ஒரு

கோயில் குளங்களை இறங்கிப்பார்க்க வேண்டுமென்றால் சாவகாச முண்டா? குளித்து முழுதி சாப்பிட வேண்டுமென்றால் நாம் திருமயி வரும்வரையில் ரயில் காத்தக்கொண்டிருக்குமா? குதிரைவண்டியிலோ வேன்றால் "மணி பத்தாகிவிட்டது, பசிக்கிறது" என்று சொன்னவுடனே வண்டிக்காரன் கடிவாளத்தை ஒரு உறுக்கு உறுக்கி "சல்லாவு" என்று சொன்னால் குதிரை பாச்சலில் கிளம்பியிடும். நாராயணசாமி அய்யர் வீட்டுச்சமையலை நினைத்தவுடனே வண்டியிலிருப்பவர்களுக்கெப்பியுண்டாக அந்தப்பசி வண்டிக்காரனிடம் போய் அவன் கையிலிருந்து கடிவாளத்தின் வழியாக குதிரைக்கும் பாவ அக்குதிரை சிவந்தகண்ணும் திறந்த மூக்கும் பார்த்த காலமாகக் கிளம்பியிருக்கிறது. விடுபாய்ச்சேர்த்ததும் குதிரையின் கிபர்வைவைத்து வைத்து அதைத் தட்டிக்கொடுத்தால் அது வண்டிக்காரனைக் கண்குளிப்பார்வையால் சந்தோஷத்தினால் களைக்கிறது. இம்மாதிரியாக பத்துமனுக்கப்பால் ஒரு வீட்டில் செய்யப்படும் சமையலுடைய வாஸனை தபால் வண்டிக்குதிரையின் குளம்பு துளியவரையில் பார்க்கிறது. ரயில்வண்டியிலோவேன்றால், சாப்பட்டுபோனால் போகட்டுமென்றாலும், ஸ்ரீரங்கத்தில் தாசி ரங்கம்மாள் பாட்டுக்கச்சேரி மணிக்கு ஆரம்பம், இப்பொழுதோ மணி ஆகி விட்டதென்றால் அதன் சீர்தியைத் தட்டித் தள்ளி ஒரு கொதி அதிகமாகக் கொதிக்குமா? ஒரு குமிழி அதிகமாக உண்டாக்குமா? கால் மைல் அதிகவேகமாகப் போகுமா? எப்படியோ தப்பித்தவறி, பாட்டுக் கச்சேரிக்கு சரியான காலத்தில் வந்து சேர்ந்தாலும், பாறைத்தட்டிக்கொடுக்கிறது? ரயில்வண்டிக்கதவைத்தான் தட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். அல்லது வண்டி ஓட்டுகிற சட்டைக்காரனைத் தட்டிக்கொடுக்கலாம். ஆனால் அவன் திருப்பிக் கொண்டு நம்மைத் தட்டிக்கொடுக்காமலிருக்கவேண்டும். ஆதலால் குதிரைவண்டியின் பெருமை என்னவென்றால் மனிதன் தன்னுடைய சிற்புலத்தில் அடக்கி நிற்காமல், இன்னொரு பீஷ்ஜர்தியின் உடலில் புகுந்து அதையும் அதனுடன் வண்டி வண்டியிலுள்ள ஜனங்கள், ஜனங்களுடைய முட்டை முடிச்சுகள் எல்லாவற்றையும் (பதார்த்தமாக) ஆட்டிவைக்கிறது.

முன்றாவது, இந்த நாளில் ரயிலில் பள்ளிக்கூடம்போகும் பிள்ளைகள், குளிர்வெயில் தாக்க சக்திபற்றவர்களாய் ரயிலில்சாய்ந்து கொள்ள திண்டுதலைகளைக் வேண்டுமென்றும், குளிர், மழை இவைகளைத் தடுப்பதற்கு கதவைச் சாற்றவேண்டுமென்றும் சொல்லிக் கொண்டு கட்டடங்களை எதிர்த்துப்போராடும் சக்தியை இழந்து விடுகிறார்கள். தபால்வண்டிக்குள் கைகால்களை தாளாளமாய் நீட்டவும் முடக்கவும் இடமில்லாமையாலும், வண்டிக்கு வெளியில் முன்பெட்டியில் பனியும் குளிரும் அடிப்பதனாலும், உணர்வற்றுப்போன கைகால்களில், வண்டியை விட்டுக்கீழே இறங்கின பிறகாவது, வெயில், கிளம்பினபிறகாவது உணர்வு கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்த் திருமயி வருகிற சகத்தை இந்த நாளிப் பிள்ளைகள் அறிவார்களா? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எவ்வளவு சட்டடங்களிலிருந்தபோதிலும் வாழ்திறமாமல் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிற சக்தியையும் அதன் பெருமையையும் இவர்கள் எங்கே அறிப்போகிறார்கள்? அல்லது திருடர்கள் வந்தால் அவர்களைச் சுடக்கூடிய அதிகாரமும், அவ்வதிகாரத்தின் பெருமையும் ரயிலுக்கேது? நான்காவது, குளியோதய சந்திரோதயங்களின் அழகையும், வறியில் காணப்படும் கிரேதக் காழிகளையும் வேகமாய்ப் போகும் வண்டியின்மேலிருந்து பார்த்தால் தான் அவைகளின் முழு அழகும் வெளிப்படும். மேலும் குதிரையின் குளம்புகள், லகு, மிரி, திரி ஜாதிகளில் தாளம்போட, வண்டிக்காரனுடைய ஊதுகொம்பு வாத்தியத்தை சுருதியாகவும், குதிரையின் சலங்கைகளைப் பக்கவாத்தியமாகவும் வைத்துக்கொண்டு புகியினங்களுடைய பாட்டைக்கேட்கவேண்டுமானால் தபால்வண்டியில் பிரயாணம் செய்தாலொழிய வேறு வழியில்லை.

ஐந்தாவது இதரவண்டிகளோடு போட்டி போட்டுப் பந்தயம் ஜயிக்கிற ஜந்தத்தை ரயில்வண்டியில் எப்படி அறிவமுடியும்? அது குதிரை அல்லது மாட்டுவண்டிகளுக்கே உரியது.

சில பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளும், முத்தோர்க்களும் வண்டிக்கு முன்புறத்தில் பெட்டியில் உட்காருவது அபாயகரமென்று பயந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் நான் மட்ட

டும் எப்போதும் பெட்டியின்மேல் தாண்டி
கார் இஷ்டப்படுவேன். கண்டிலடைபட்ட
புதுபோல் கைகால்களை நீட்ட முடியாமல்
வெளியில் நடப்பதைப் பார்த்தமுடியாமல்
உள்ளே உட்கார்ந்து புழுங்கிக்கொண்டிருப்ப
தைக்காட்டிலும் வெளியே யாதொரு தர்ப்ப
ந்தமுமில்லாமல் உள்ளதன் தாதுத்தில் உட்
கார்ந்து காற்றுவாங்கிக்கொண்டும், குதிரைக
ளின் முதுகின்மேலாகவும் நடைமுழுகையும் கண்
கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டும், இடை
விடையே நாமே கடிவாளத்தைப் பிடித்து
சாரத்தியம்பொத்துகொண்டும் போவது சுவை
வல்லோ, மேலானதல்லவா? அப்பேர்ப்பட்ட
ஆசனத்துக்காக அதிக வாடகைகேட்டாலு
ம் கொடுக்க எனக்கு சம்பந்தந்தான். அதிலு
ட்காருவது அபாயமென்று பயப்படக்கார
னமேயில்லை. நன் ஜாகைத்தைப்பார்த்து
அதன்படி சம்பளிக்கக்கூடிய ஏதாவதொரு
பிராணபத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளப்
பிரபத்தன்படுகிறவன் "நான் எங்கே ஒளிந்
துகொள்ளட்டுமென்று என்னைக்கேட்புபிரா
னம்? அப்பா! வேறெங்கும்போகாதே, பத்து
ரூபாயைக் கைபிடுவதெதுக்கொண்டு தினம்
ஒரு ரூபாயாக செலவழித்துத் தபால் வண்டி
யின் முன்புட்டிக்கு சீட்டுவாங்கிக்கொள்;
வண்டியைவிட்டிறங்காமல் பிரயாணம்செய்து
கொண்டிரு. பத்துநாளைக்குள் உலகெட்ட
காலம் நீக்கி நல்லகாலம் வந்துவிடலாம், போ
தாவிட்டால் இன்னொரு பத்திரகாய் அப்பு
றம் வேண்டியொரு செலவழிக்கலாம், வினா
கவைத்தியனுக்கும் வகீதுக்கும் காசுகொடு
க்காதே" என்று புத்திமதிசெல்லவேன். எவ்
விதமான ஆபத்தாயிருந்தாலும் தபால் வண்டி
யைப்போல் அல்லவது பத்திரமான இடம்
உலகத்திலேயே இல்லை. நிறைச்சாலைப்பில்
போய் ஒளிந்துகொண்டாலும், பழையபுறந்
திறக்கையிலேயே புதியபுறந் ஏற்பட்டால்
வைத்தியப்புனர் விசாரணைக்குக் கொண்டுவர
லாமென்று சட்டமிருக்கிறது. மேலும்
சிறைச்சாலையில் வேலைசெய்து சரப்பிடுவ
ண்டும், அல்லது வியாதிக்காகப்பயந்து வைத்
திய சாலைகளில் போய்ப் படுத்திக்கொண்டா
லேயு வைத்தியர்கள் மகாகேள்வியான மருத்
துகளைக்கொடுத்துச் சற்றுப்பின்னாலுமே
பிற பிராணனை முன்னாலேயே அனுப்பிவிடு
கின்றனர். அல்லது சென்னப்பட்டணம் பெர்

ருட்காசுநி: காலியில் மான் மயில்களேடு
கண்டிலடைபட்டிருப்போமென்றாலேயு, பார்
க்கவருகிறவர்களெல்லாம் நம்மேல் கல்லைவிட்
டெறிந்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். தபால்
வண்டியிலே இப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்துகளை
நுழைவிலை. நம்மைப் பிடிப்பதற்காக பிடிவா
டிண்டு ஜப்திவாரண்டு முதலிய சர்க்கார்படா
டோபக்களேடு கடன்காரர்கள் நம்மைத்
தூத்திக்கொண்டு வந்தாலும் பிடிக்கமுடியா
து. சர்க்கார் தபால்வண்டியை நிறுத்தப் போ
லில் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக்கூட அதிகா
ரமில்லை, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களைத் தன்
கேடையைச் செய்யவொட்டாமல் தடுப்பது
இந்திய பிளங்கோட் 253-வது பிரிவுப்படி
முன்று வருஷங்கடுங்காவல் விதிக்கக்கூடிய
குற்றம். அப்படியே யாவாவது நம்மைத்தூ
த்தினாலும் குதிரையின் காதிலொரு கவுக்கு
க்கொடுத்தால் (அந்தச் சவுக்கு நம்மைத்தடு
க்கும் போலிக் காலமேல் தவறிப்போய்
விழுந்தாலும் பாதாயில்லை) ஒரேமூச்சின்ம
லேகத்தில் மொண்டுபோய் விட்டுவிடும். அந்
கே நம்மையுடும். தொடர்முடியாதென்பது
எல்லோருக்குத் தெரிந்த விஷயம். விபர்தி
வருமென்று நயந்தீதம். இல், தபால் வண்டி
யின் ஓட்டத்தினால் நம்மாத் ஓட்டமும் அதி
கரித்து நல்ல காற்றை உட்கொள்ளுவதினால்
சத்தம் சுத்தியாக, நம்மைத்தொடர்ந்த வியா
தி பறந்துபோம்.

—(*)—

ஏகாந்த ராமய்யர்.

பம்பாய் ராஜதானி ஸைச்சேந்த தார்வார் (Dhara-
war) ஜில்லா கோட் (Kod) தாலுக்காவில் அப்லூர்
(Abul) என்டோர் கிராமமிருக்கிறது. அக்கிராமத்
தன் கோமாதாதுலகாயி கோயில் பிராகாரத்தின்மீது
ஒர் சர்வனம் வளையுள்ளது. இது, ஏகாந்தராம
ய்யர் என்னும் வீரசைவர் தம் சிவபக்தியால் சகலவ
கையுப்பித்து, அவர்வாப்பிரகாதம் பெற்ற ன்னை
ருடல் வாத புரிந்து, அவர்கள் கோயிலொன்றை
பந்தயத்தில் ஐயித்து, அதிலுள்ள ஜினவிக்ஷிசத்
தை உடைத்தெறித்து, சிவலிங்கஸ்தாபனஞ்செய்த
விஷயத்தை விஸ்தாரமாய் கன்னடப் பழையலிபி
இனிய உரைவிடையிட்ட செஷுனார் அமைக்கப்
பட்டிருக்கிறது. என்னுயியல்புமட்டும் இச்சர்வனத்
தின்கூடையை அனுசரித்து தமிழ்ச்சினங்க மொ
ழிபொந்ததடியில் பதிப்பித்திருக்கிறேன்.

ளில் சாம்பவமூர்த்தியை தரிசித்தும், எண்ணித்திரித்தவகளைச் சாணமாமுயும், பார்வதிசன் பாதசமயங்களை, மனோவாகுத்தகாயங்களடங்க சித்தித்து விருகுவார், காரச்சிதமாயும், 29. பாபநாரியுமாய் வினங்கான்ற தபினை சோமராதனை பிரிதிரோடும் கண்டார், அமரர்களின் மென்மிகன்கிரணங்களைச் ஓளிரும் பாதாபஜங்கையுடைய, புலிக்கார கேதந்தொழுந்தருளிய சோமராதனை நுழைமையில்தொழுது வருவான், பிரமேசுவரர் பிரத்தியங்காராதி.

அப்பருள் வாகாராயம் கதவா மமாஞ்ஞயா |
ததவாஸம் குரு ஸ்வஸ்தம். பஜ மாம் பத்தி
யோகதர ||
ஐஜனரே ஸஸலிவாதம்ச சங்கம் ஸித்வா
குருஷ்வத ||
ஸ்வசிரோபி பணம் க்ருத்வா புத்ர ச்வம்
விஜயபதி || 30

என்று பிரசாதஞ்செய்யப்போட்டு, ராமய்யர்உடனே அப்பருளுக்குச்சென்ற, அப்பருள் பிரம்மேசுவரர் சன்னிதியில் ஆழ்ந்தபத்திபுடன் ஆரதித்தவாதவாப்பட்டார், அப்பொழுது ஒருவான், அப்பருத்தவையுடைய கங்கவலிபுடும், மற்றப்பலகையுடைய ஒருகூடி பிரம்மேசுவரர் கோயிலிற்புக்கு, இடைவிடாது, ஜினன்சர்வோத்தமனென்று கூறி, ஜினனமகங்கீர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; அதன்கேட்ட வகர்த்தாமய்யர் அதிருப்தியா31. விவன்சன்கியில் அய்யிதேவதாதவம்32 செய்தல் தகாது என்று சொல்லியும், ஐஜனர்களைத் மதியாது ஜினபஜனை செய்து கொண்டுருந்தார்கள். ராமய்யர் மதுபடியும் ஸ்ரீதேவதேசம் செய்வார்:—“ஜகத்கார்த்தவாய்ஜே அவன், யாவன்நான் ஆபத்தலத்தில் காப்போன் அவன், தனக்கு மிக்க கோபாதோன்றுகால் சம்பூரணப் பவன் யாவனோ அவன், சம்புலே, இச்சர்வாதர் யாமியுபுக்கு, கவன்மாத்நாய் பூமியில் ஜனனம் பண்ணி, சம்சாரத்தில் செக்கெகித்து, பிறகு தவம்புகிது ககம் பொருத்தியிருப்பவனான ஜினனும் ஓர் தேவனே? ஹானப்போல தும் தருகன் வாய்ப்பிரசாதபாவனோ? இஹானிடமிருந்து பழையகாலத்தில் பவனன், தினசிரலன் முதலியோர் வரம் பெற்றுள்ளார்.” என்று.

இதைச் செவியுற்ற ஐஜனர்கள், “நீர்முன்னுள் இதம் பெற்றோர்களைதான் எடுத்தோதவது எதற்காக? இப்பொழுது, கீர்தம் கித்தை ஜனகன்களிய அரித்து அய்ஜேருயிர் ஹாஜுக்குச்சுமர்ப்பித்து,

மதுபடியும் தவனிடமிருத்தவயிர் பெற்றெழுவினோல், கீர்தனைபத்தர், உம்ஹானே தேவன்” என்று ஏதாத்த ராமய்யர், “மனவிஜரிபுவாயி33. சாஜுக்கு எந்த ஸ்வைய நகது, மீண்டுமெதப்பெறின், கீரீர் எனக்கு சுயம் பண்ணும்34 யாது? “என்று கேட்டார், ஐஜன “ஜினனைப்பிறுமி—எரித்து, விவனைப்பிரதிபுப்போம்” என்று கூறினர். என்றாலும், “கொடுமின் இப்படிக்குப்பணயலோலை” கீரீரிப்பொழுதே” என்று ராமய்யர் வற்புறுத்த, ஐஜனர்களும் இதைத்து எழுதிக்கொடுத்தார்கள். அதைப்பெற்று, தாம் கீதவலித்திலேயே தவையுறப்பான் உத்தசித்து, விவபிரான தினந்து, “ஹே! சாம்பயுர்த்தே! எந்தேனு நான்” கின்னாயல்லால் சானலிலை” என்னுதிருப்பேனென்றே, இத்தவையுறப்படியற்கும்; அப்படியன்றி “உண்ணயன்றிப்புகலிடலிலை” என்னும் என்றலை அற்று கின்பதாபஜன்களில் படுமவனென். உருத்தும்” என்றுதியானித்து விவாமத்தை உத்தகக்கறிக்கொண்டு, வீரபத்தாரதிய ராமய்யர், கிரத்தை, விவபாதார்ப்பணஞ்செய்ய மெல்ல அதுகத்தேதல்கலும், ஐஜனர்கள், “ஆ! இவன் வதோ வானல்கொஞ்சமாய்க்கீரீர்கொன் றுகினன், வானபுருவியபோது ஞாததனஞ்செய்ய கினைத்தனையொழிய, பின்பு பவப்பிடித்து தேகத்தக்குக் கெடுவிவராமலிருக்க, ருயல்கின்றான். இவன் தொழில் வானுக்குக்கேட்டபொழிய வேறிலிலை” என்று கினன். “இம்மாத்நருஞ்செவியுத்ததும், வீர ராமய்யர், முதிர்ந்த பயிர்க்கற்றவையைக் கொட்பவன் போல எளிலில்தழ்திலையை வெட்டி, தம்மையானுடைபசன் றிருவடிசளிலிட்டி சங்ககணக்கன் மனங்கனிக்கச்செய்தார்.

அரித்த தலை எழுகால்வரை வைத்திருத்து, ராமய்யர் உலகமறி யுறான் ஆதர்வால் வடுவின்நிப்பொருத்தப்பெற்றார் அப்பொழுது ஐஜனரொல்லோரும் வினாத்துவத்து, “எம்ஜினனை யுபிக்காதகர்த்தனவேண்டியும்” என்று அய்யர் தான்களைப்பிடிக்கவும், மதியாரிசி, இடியேறபோன் து கொடியன்விட ஜினன்முடிபொருட்பத்தாக்கினர். கரட்டானை கதலித்தோட்டத்தில் புக்கவண்ணம், தாம் ஒருவரேயாயினுமஞ்சரது, வினாவில், கோயிலைக்காகும் வீரர்கனியும், சதாங்கசேனகனியும், சாமந்தர்கனையும் தாத்ததியுக்க, அவர்களும் “ஐஜனர்கட்கோர் மகாமரிவத்து” தெவத்துகியேர்ப்பத்திப்பட்டனர். இவர்கனெல்லோரும் ஒருடலே அய்யர் வசதியில்35. புகு ஜினவிக்கிரகத்தின் சிரமி

(29) தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதாயும்.

(30) என்னுடைய ஆஞ்ஞகுப்படி அப்பருள் என்னும் சிரோபுட சிரமத்துக்குச்சென்று அவ்விடத்துள்வஸ்தமாய் வாஞ்செய்வாயாக; என்னை பத்தியோகத்தால் பூசுசெய்யாயாக. ஐஜனர்களுடன்கூட, பயப்படாமல், வாதஞ்செய்வாயாக உன் தவையை பத்தயம் வைத்தாகிதும், என்னருமையப்பதல்கனே, ஜயமடைவாயாக. (31) மிகவும் கோபமடைந்தவாயும். (32) வேற்ற தெய்வங்களைபுகழ்தல். (33) மன்மதனை அழித்த விவன். (34) பத்தயம். (35) ஐஜனர்கோயில். இவ்விட விவன். தெய்வங்களைகிய திரித்தகார்களின். உருவம், முன்னடித்தவையினாரும் கீண்டதொன்றைக்காதையாக்களாய், பத்தாமனாய், இருகாங்கனையும் மடியில் வைத்தவர்களாய், கீர்வானிகளாய்செய்தித்து பிரத்தியுத்திதிருக்கும்.

ழிபுக்தியையும் அடித்த முறித்தார். சோமேசுரம் தம்பத்தனை கைகொடுத்தப் பாலித்தார்.

கனகசூரி வம்சவாரிதிரிற்றென்ற விளக்காகின்ற விஜயலக்ஷிபாலன்டம் ஐஜன்கள் சென்று கடத்தவைக்கு முற்றும் விசேஷமான விருத்தார்த்தக் கிள்கொண்டி, அவனுக்குக்கொப்பமுடிகின்ற அசன் ராமய்யனை கோக்கி "கீயேன் இவ்வியாயத்தைச் செய்தாய்?" என்றுவெருண்டுவினவ, ஐஜன்கொடுத்த பிணையலையையெடுத்து, அவர்களைத் தவிர இதே, கீ அசை கண்ணாங்குது பத்திரமாய் உன்பண்டாதத்தேவைப்பாயாக, மறுபடியும் உன்முன்ஐஜன்கள் பிணையம்வைப்பாராயின், ஒவ்வொருவினவிக்கொத்துக்கு மொவ்வொருதடவை என்ருவையெரிந்து அவர்கள் கையில்கொடுப்பேன், அவர்களனை கூட்டிபுனும், மறுபடியும் காண்கினைப் பெறவல்லேன். ஆதலால், ஆங்குள்ளியவகதி முதலாயுள்ள என்னுந் தவிர்த்தியையும் ஐஜன்கைக் கொண்டுபிணையம்வைப்பி" என மொழிந்தைக்கேட்ட விஜயலாயன், வசதிகளிலுள்ள ஐஜனபண்டத்தையும், மற்றவையென்றியஐஜனனையும் கூவி, "நாம் இக்களைதக்கத்தை³⁶க்கான அபேகாதிவிரோதம் நீக்கப்பணியாசங்கீட்டுமெழுதிக்கொடுப்பேன்" என்றுவேண்ட, அவர்கள் மனமழுங்கி, "காங்கன் முன்னாழித்த வசதியையப்பற்றிமுறைபிடவாதோமேயன்றி ஐஜனமத்தத்தைப்பிணையமாடவாவில்லை" என மனமுருகினார்கள். அதற்க்கேட்டு அசன் கக்கு, "நீங்கள்முக்கூடமால் தீவிரம் பிடடகந்து கூமேவாறுங்கள்" என்று அவர்களைஐயப்பிவிட்டி, ராமய்யார்க்கு உலகமறிய ஐயபத்திரம் கொடுத்தான்கனசூரி குலகமலமாத்தரண்டனறிய. ஸ்ரீமது விஜயலாயன் ராமய்யர் செய்த பரமஸாரதத்தையும், கிரதிபசயமானபாமேசுவரபத்தியையும் மெச்சி, சோமகாதவ்வாயி கோயிலின் மடம், கூடம், பிராகாரதிகளின் ஓர்ஐந்தாரத்துக்கும், ஸ்வாமியின் அங்கங்கம்போக வைத்தெய்வக்கருமை, வனவாசிநாட்டு சத்தினகைக்கூறுங்கு அதிபதியாகிய கட்டடாகள் முதலியவர்கன் முன்னியாயில், கோகாவை என்னுங்கிராமத்தை, ஸ்ரீமது ராமய்யார்கல் களைக்கமுழிவி, தாராபூர்வக்கமகக்கெடுத்தப் பிரதிபாலித்தான்.

சிவதாமதானபின், கோமதலபிரதிபுனுகாநுக்கிய சோமேசுவரன் என்று மாதன் கனசூரி விஜயலாயனே வெந்து கூமோமண்டு வருகானில், தன்னைத்தன் பகைவனுடைய விஜயலாயனே பகை பகட்டுவதென்றுசென்றுசெல்ல உதவிபுரிந்து பிராமய்யியனேரு ஒருசன் சிலயப்பாண்டி வென்றுவிராமத்திலிருந்தருளுகையில், தம்மகோஷ்டியொன்றைக்கூட்டி அதில் புராதன நூதன சிவபத்தர்களுடைய குணத்தவனஞ்செய்தவருகையில், ஏகாத்ராமய்யர், அப்புறாரிலிருக்கும்போதுஐஜன்களென்றிருக்கபுகழ்வை மகாவிலாதமெய்யது, "நீர்தலையையாரிந்து கொண்டு சிவன் கையால் அத்தனை

தற்படியும் பெறவிராயின், அப்பொழுதே காங்கன் இவனை உடைத்தெரிந்து சிவனைப்பிரதிட்டை செய்வோம்" என்றெழுதிக்கொடுத்த ஓவையைக்கொண்டு தன்ருவையை அடித்துக்கினைப்புகித்துப்பின் ஏழுநாள் கழித்தவாரே அந்நேரமறுபடியும் உடலோடொன்றப் பெற்றுகொண்டும், பின் விசேஷமாதனெய்யோர் மூர்த்தியைப் பிரதிட்டத்துக்கொகமோக்தமாப்க் குன்றமன்னதோர் தோயிலாக்கினொன்றும் கேள்வியுற்றத்திரிபுலனாமல்லுனிய சோமேசுவரவாசன விஸ்புயப்பட்டு³⁷அப்பெர்ப்பட்ட மஹாநீலக் கானவிருப்பகொண்டவனும், அவர்க்கு விஞ்ஞாபன பத்திரம் எழுதிவிடுத்தத்தானும் எதிர்கொண்டு, தன்னண்ணைக்கு அந்நேரத்துச்சென்று பெரிதும் சக்காரத்தோடு³⁸ புகித்த விசேஷமாத சேவாரலயத்து ஓர்ஐந்தாரம் முதலானவற்றிற்கும், சமந்த போகக்கடக்கும், காத்தா, பவித்தா, வசத்தோர்வாதி பங்கவங்கியில் அன்னதான, வித்திரபாணங்க்குமாக, வனவாசினாட்டு அப்புறாரை தேவதானமாக பாயப்பதிபுடன் சமர்ப்பித்தான்.

ஏகாத்ராமய்யர் ஸ்ரீகண்டனுடைப பதார்த்தகனை அகாலுளித்தத்தடும்,³⁹ சிவசுடய விதிப்படி, புகித்த வஞ்சகமில், கதம்பதலத்தில மயூரவாரி மன்வாதித்தோன்றிய காமதேவாசன், பாறுகல்நாட்டை தவ்வுக்கொகெட்டபிரதிபாலனம் செய்ததுண்டிருப்பன், அப்புறாருக்குவது, விசேஷமாத சேவலகைதரித்தது, ராமய்யாவர்கள் விவாசவிதிப்படிக்கூறுவித்த பரவதோபமானமான கோயிலாக்கண்டு, அவர்செய்தவஸாரதத்தொழிவை ஸுவீவதாமய்யர்க்கேட்டுமெச்சி, பாறுகல்நாறுதானியில் பிரதனனும் தானும், மதுகையின் மண்டலீசர்சுழிதம் வீற்றிருந்த பரமபத்தியுடன் விசேஷமாதவ்வாயிக்கு, பாறுகல்நாட்டு புதியநாடுகூற்றத்து முண்டகோட்டிசு சமீபத்து யோகேசுவரத்துக்கு வடக்கிலுள்ள மல்லவள்ளி என்னுங்கிராமத்தை, ஸ்வாமிகோயில் ஓர்ஐந்தாரம், உதவலாதிகளில் அன்னதானம் முதலியவகைக்கென்று, ராமய்யர் பாதத்தில் நிகோட்டிக்கொடுத்தது, தம்மத்ததை பிரதிபாலித்தான்.

மேற்கூறிய தம்மங்களை பரிபாலிக்குமவர்கள் ஸ்ரீவாஹுரி, பிராவணை, குருகேத்திரம்; அர்க்கியதீர்த்தம், ஸ்ரீபர்வதாதி புன்னையிகேத்திரத்திரக்களில் ஆயிரம்பினனோடு,⁴⁰ கோடுகளிலும்⁴¹ குணப்புகளிலும் பொத்தக்குகிட்டு, சதாவேதபார்க்களான சத்திரம்மணர்க்கு, ஸ்ரீயவிரகனை சத்திரக்களை, விதிபாத, சங்கிரமணமாதிரிய புன்னையகைகளெல்லில், விதிபுத்தராயம் கொடுத்தபலிபாசனடைவர்கள், இத்தீர்ப்பங்களை வழித்தவர்களுகவேனின், நீக்கக்கைகையாலும், குருகேத்திரம், பிராவணையாதி பானபுனணிய கேத்திரங்களிலும் அக்கையிலும், பிராமய்யன்களையும் கொன்றவர்களுக்கெப்பாரார் என்மபதருக் சத்தேயமில்லை யென்பதாகப் பண்டையகாலத்து மஹாவாகியங்கன் பலவள.

து. அ. கோபிதாதுராய்.

(36) வேழக்கை. (37) ஆச்சரியம். (38) மரியாதையோடு. (39) வருத்தமில்லாதமனத்தை யுடையவனும். (40) காராயபகக்கன். (41) கொள்புகன்.

A GIRL-SAIN'T'S VISION & EXPERIENCE OF HOLY MATRIMONY.

ஆண்டாள் அருளிச்செய்த வாரணமாமீரம்.

மாயவன்தன்னை மணஞ்செய்க்கண்ட துடநர்கனைவைத் தோழிக்குரைத்தாள்.
கவிஞர்த்தம்--கவிபாணிநாகம்--ரூபதாளம்.

1. வாரணமாமீரம் சூழலனம்ரெய்து
நாரணநந்தி நடக்கின்றனென்றெதிர்
பூரணபெருகு--மலைத்துப் புழமெங்கும்
சிதாரணம் காட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
2. நானைவதுவை பணமென்று நாளிட்டி
பானைமுகு பரிசைப் பந்தந்திழ்
கோளரிமாதவன் கோவிந்த நென்பானேர் ::
கானைபுகுதக்கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
3. இந்திரனுள்ளிட்டதேவர்குழாமெல்லாம்
வந்திருந்தென்னை மகன்பேசி மந்திரத்து
மந்திரக்கேடியுதித்தி மணமாவை
அந்தரி ரூட்ட கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
4. நான்திரைத்தந்தம் கொணர்ந்து நனிநக்டி
பார்ப்பனச்சிட்டர்கள் பல்லரெடுத்தேத்தி
பூப்பனை கண்ணிபுனிதனோடென் தன்னை
சாப்புகாண்கட்டக்கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
5. கதிரொளிரிதபம் கலாபூடனேந்தி
சதிரிளமங்கையர் தாம்வந்தெதிர்கொள்ள
மதுரையார்மன்னன் டிநிலைதொட்டுளவரும
அதிரப்புகுதக்கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
6. மத்தளங்கொட்ட வரிசந்தம் நின்றதுத
முத்துடை தாளம் நிரைதாழ்த்தபந்தந்திழ்
மைத்துனன்சும்பிமதுருதவன் வந்து என்னை
கைத்தவம்பந்தக்கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
7. வாயநல்லார் நல்லமறைபோதிமந்திரத்தால் 9. வரிசிலைவார் முகத்தென்னை மார்தம்வந்திட்டி
பாசிலை நானல்பித்திப்பரிதிவைத்து
காயினமகலிறன்னோ நென்னைப்பற்றி
நிவனம் செய்யக்கனாக்கண்டேன் தோழி
[நான்.] [நான்.]
8. இம்மைக்குமேசெழு பிறவிக்கும் பற்றுவான் 10. குங்குமப்பிக்குளிர்தார்த்தம் மட்டித்து
கம்மைபுடைபயன் நரையணன் கம்பி
செய்வையுடையதிருக்கையால் தான்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக்கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.
[நான்.] [நான்.]

ஆயுறுக்காதான் கண்டகனாவனை
கேயர்புகழ் விடலி பந்தாக்கோன் கோதைசொல்,
தாய தம்முளவை பிணர்த்தம் வல்லவர்
ஆயுன்மக்களைப்பெற்றுவிடுவோ.

(ஆண்டாள் திருவடிசேன எண்ணம்.)

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE).

ஹேமசந்திராஸிங் எஸ்.னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanayaki. பூராஜநாயகி.

ஐந்தாவது அங்கம்.

காட்சி. 2.

இடம்:—அந்தப்புறத்தில் ஒரு அறை.

காலம்:—இரவு இரண்டாவது ஜாமம்.

(ஹேமசந்திராஸிங்கும் ராஜாவும் வருகிறார்கள்.)

ஹேமச:—என்சிந்தப்பா, எத்தனை நாளைக்கு இப்படி நாயிருவரும் கலந்து பேசி ஒருமுடிவுக்கு வராமலிருக்கிறது.

ராஜா:—முடிவாக இப்பொழுது என்னசெய்ய வேண்டுமென்கிறாய்? நீ தான் சொல்.

ஹேமச:—இந்தப்படுத்தியத்தில் தாங்கள் கையெழுத்தும் முத்திரையும் போட்டுவிட்டுத்தாங்கள் வந்தேவேண்டுமோ அங்கே போகலாம். எங்கேயாவது பிராயச்சித்தார்த்தமாக க்ஷேத்திரயாத்திரை போக இச்சை இருந்தால் அதற்கு வேண்டிய துணை யாட்களும் பரிவாரங்களும் தயாராக ஏற்பாடு செய்ய வைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுதே இருட்டோ யொருக்கும் தெரியாமல்புறப்படலாம். எப்படியும் தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை விட்டு அகன்றவிடவேண்டியது.

ராஜா:—நீ சொல்லுகிறபடி செய்யாவிட்டாலே?

ஹேமச:—தங்கள் இக்கேயே கொன்றவிடத் தயாராயிருக்கின்றேன்.

ராஜா:—அதென்ன அங்ஙனவு கிச்சியம்? நீ தான் என்னைக் கொல்லுகிறாயோ நான் தான் உன்னைக் கொல்லுகிறேனோ? உன்னிடத்திலுள்ள சத்தியம் தப்பாங்கியும் என்னிடத்திலும் இருக்கின்றன. நீ ஏதாவது விஷயம் செய்வாய் என்றே காணும் முன்னிச்சையையாக ஆதரவாசீயாகவே இருக்கிறேன்.

ஹேமச:—எப்படியானாலும் எனக்கு சமீபமே, என்னுணைக்காப்பாற்றுகிற விஷயத்தில் பிறருக்கு இருக்கிற சித்தத்தைக்காட்டிலும் எனக்கு அதிக சித்தத்தையிலே.

ராஜா:—ஆனால் என்னைக்கொல்லுகிறதெதற்குமட்டும்தான் இவ்வளவு சித்தத்தை எடுத்துக்கொள்கிறாய்?

ஹேமச:—நான் தங்களைக்கொல்லவேண்டுமென்ற சொல்லிலே, தங்களுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் தர்மத்தைக்காப்பாற்ற யோக்கியத்தையிலல்லாமல் போய்விட்டபடியால் தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தைவிட்டு அகன்றவிடவேண்டியது. அவ்வளவுதான்.

ராஜா:—எனக்கு யோக்கியத்தை இல்லை என்ற உணர்ச்சிப்படிதெரியும்?

ஹேமச:—தாங்கள் ஒப்புக்கொண்டதான் தெரியும்.

ராஜா:—நான் என்ன ஒப்புக்கொண்டேன்? எப்பொழுது ஒப்புக்கொண்டான்?

ஹேமச:—தங்களிடத்தில் எதோருத்தியிருக்கிறதென்ற இல்லாவிட்டால் தாங்கள் என் என்னப்பூனாவை அனுப்புகிறதாக்காப்பாற்றுகிற செய்த என்னிக்கொன்றவிட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்? தாங்கள் பூனாஜனங்களுக்கு எழுதிய கடிதம் இதோ வைத்திருக்கிறேன். தாங்களே படித்துப் பாரும். தாங்கள் அந்த கடிதத்தின் மத்தியில் எழுதிருந்தபொழுது பொழுதே எனக்கு சந்தேகமுண்டு.

ராஜா:—நீ புலஸ்தியவர்களைக் கொண்டதற்காக உன்னை அப்படி தண்டிக்கத்தனித்தேன்.

ஹேமச:—என்னை அப்படி திருட்டுத்தனமாக தண்டிப்பானேன்? எவ்வுடைய குற்றத்துக்கேற்றபடி பரிசுக்கமாக தண்டிக்க தங்களுக்கு அதிகாரமில்லை?

ராஜா:—உன்னை இந்த ஸிரிலேயே தண்டித்தால் ஜனங்கள் உன்படிக்காக்கலாகம் செய்வார்களென்று பயத்தேன்.

ஹேமச:—ஜனங்களுக்கு ராஜாவாகிய தங்களிடத்தில் இருப்பதைக்காட்டிலும் என்னிடத்தில் விசுவாசம் அதிகமாயிருப்பானேன்? இதனாலேயே தங்களுக்கு ராஜாக்கத்தை வகிக்கவேண்டியத்தையிலே வந்து ஏற்படவில்லை? மேலும் சத்தியத்துக்கும் தர்மத்துக்கும் பயப்படாமல் பாமா ஜனங்களிடத்தில் பயப்படுகிறவன் அவர்களுக்குத்தலைவனாக இருக்க எப்படி முடியும்?

ராணு:—இந்த அதிகப்பிரச்சினைகளையெல்லாம் என்னவென்று சொல்லுவதற்கு உண்டாகின்றன அநீதிகள்?

ஹேமசு:—தாங்கள் ராஜாவென்று நான் ஒப்புக்கொண்டேன்.

ராணு:—ஓ! ஒப்புக்கொண்டு எனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன?

ஹேமசு:—நான் தான் தற்காலம் இந்த ராஜ்யத்தின் பிரஜைகளுடைய கவியை எடுத்துக்கொண்டேன். நானே அந்தப் பிரஜைகளிலொருவன். இந்தக் கூண்டில் தாங்கள் செய்திருக்கும் அக்கிரமங்களை யெல்லாம் ஜனங்களுடத்தில் நான் வெளியிட்டுச் சொல்வேனென்று நங்கள் உயிர் தப்புவது கஷ்டம். அப்படி எல்லாம் செய்யக்கூடாதென்று தான் நான் மரியாதையாக தங்களைத் தனிமையாக்கிவிட்டுப் பேசுவேன்.

ராணு:—நான் இந்தக் கூண்டில் இந்த ஊதருழை ஊதினால் உடனே என்னுடைய சிப்பாய் சாவலானார்களெல்லாம் என்னுடைய உதவிக்கு வருவார்கள்.

ஹேமசு:—தாங்கள் ஊதினால் நான் தங்களை இப்படியே குத்திவிடுவது நிச்சயம். அப்பறம் என் சதி ஆகிவிடும்.

ராணு:—எல்லா, நான் கையெழுத்துப்போட வேண்டியபத்திரத்தை இங்கே காட்டு, படித்துப் பார்க்கிறேன்.

ஹேமசு:—இந்தாருங்கள் (என்று பத்திரத்தை நீட்டினான்).

ராணு:—(படிக்கிறான்) “இப்பவும் எமக்கு இந்த ராஜ்யத்தின்பரம் அதிகாரத்தைக்கொடுத்தபடியாலும், மேலும், பாலோகசாதனமாக சதவிஷயங்களில் புத்தியைச்செலுத்தவேண்டுமென்ற அபேக்ஷை ஜனத்திருத்திப்படியாலும், இந்த ராஜ்யத்தை அதன்பிரஜைகளுடைய அனுமதியின்போதில் கம்முடைய புத்திரானுயி ஹேமசுந்திராவிக்குக்காவது தவிர்த்து கம்முடைய கையொப்பமும் இந்த ராஜ்யத்தைத் தத்தம் செய்துவிட்டு நாம் செங்குத்தி யாத்திரை புதற்படுகிறோம் என்ற விஷயம் கம்முடைய பிரஜைகளுக்கெல்லாம் இதனால் அறிவிக்கப்படுகிறது என்பதற்கு கம்முடைய கையொப்பமும் இந்த ராஜ்யத்தைத் தத்தம் செய்துவிட்டு நாம் செங்குத்தி யாத்திரை புதற்படுகிறோம் என்ற விஷயம் கம்முடைய பிரஜைகளுக்கெல்லாம் இதனால் அறிவிக்கவேண்டுமென்பது கம்முடைய-சொந்த அபிப்பிராயம்.”

“இந்தப்பத்திரத்தில் கையெழுத்துப்போட்டுவிட்டு நான் மட்டும் பிரயாணம் புறப்படுகிறேன் அல்லது உன் தாயகம் நானையும் அழைத்துப்போகலாம்?”

ஹேமசு:—அது அவருடைய இஷ்டம்; அவன் வந்தான் அழைத்துப்போகலாம்.

ராணு:—எல்லா; நானெழுத்துக்கொடுத்துக்கொண்டேன். அவனுடைய பிதாவை நீ கொன்றதற்காகவும், இன்றைக்கு நீ அவனை மரணத்திலே அழைப்பதற்குத்தான் தற்காலம், கங்கைமலம் உன் பேரில் காவல் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அதற்காக நீனைக்கு உன்னைத்தான் கொடுத்திருக்கிறாய். தவறுதல் செய்து தந்திருக்கிறாய் போகிறதான் என்கிறீர்கள். நானும் அதில் கீழே ஐயப்பாய் என்று சொல்லி 50 குதிரைகள் பந்தயம் கட்டி இருக்கிறேன். ஆதலால் நானாயினால் நீ அவனை ஐயத்த பிறகு நான் கம்முடைய பிப்புக்கள் எல்லோரும்பாசவும் இத்தப்பத்திரத்தைப் படித்துக் காட்டிக்கொடுக்கும் முத்திரையும் போட்டு எனக்குப்பிறகு உனக்கே முடிபுட்டுமப்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு புறப்பட்டுப்போகிறேன். இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தை நானுபேசுகிறேன் நம்மபாசு கட்டித்தவறாதே தம்மம். நான் திருட்டுத்தமையி ஓடிப்போகவேண்டிய அகலியமென்ன? எனக்கு அது சம்மதியில்லை. உன் தாயகம் நானாயினால் உன்னை அழைக்கிறேன். ஆதலால் நீ இனி இந்தப்பத்திரத்தைக் காணவேண்டி விட்டுவிட்டு ஓடியேயு.

ஹேமசு:—தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை விட்டுப் போகாமல் தங்கள் பிதாவைத் தங்களுக்கு ஆதரவாக வைத்துவிட்டால் எனக்கு யாதொரு ஆதரவையும் இல்லை. நானாயினால் நான் காட்டித்தவறாதே தம்மம். நான் திருட்டுத்தமையி ஓடிப்போகவேண்டிய அகலியமென்ன? எனக்கு அது சம்மதியில்லை. உன் தாயகம் நானாயினால் உன்னை அழைக்கிறேன். ஆதலால் நீ இனி இந்தப்பத்திரத்தைக் காணவேண்டி விட்டுவிட்டு ஓடியேயு.

ராணு:—நான் அப்படி யொன்றும் பேசுகத்தவற மாட்டேன். கம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பிரதாபவிற்குக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறேன். நீ என் முடிபுட்டுமப்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் போகலாம்.

ஹேமசு:—தாங்கள் முடிபுட்டுமப்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் போகலாம். தங்கள் அழைப்பைச் சற்றே ஒளிக்காமல் சொல்லவேண்டும்.

ராணு:—அப்படியே ராஜ்யப்பரத்தில் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன, அதற்கு மேலாகவே கஷ்டங்கள், கொள்கைகளும் அதிகாரங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு ஒரு சமயத்தில் “எனது இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டேன்” என்று சொல்லுகிறாய். கடைசியில் விட்டுவிட்டுப்போகலாம். மனம் வருகிறதில்லை.

ஹேமசு:—ஐயா, உங்கள் கஷ்டங்கள் ஒரு கஷ்டமாகும். உனக்குக்கும் இரண்டு கஷ்டங்கள்

தப்பாருங்கள். காண்மேலே என்ன செய்தேன் தெரியுமா?

ஹிராஜு:—சொல்லுகின்:

ஹேமசுத்ரி:—ஆகையினால் செப்திதென்று எழுந்த நிர்மாணிக்கிறதற்குள் என்னை வேலை செய்ய ஆரம்பித்திவிட்டது. அப்படியே அந்தக்காதெத்தின் பின்புறத்திலேயே வேறொரு ஸ்ரீமுகம் தயார் செய்தேன். எம்பெட்டியிலிருந்து கல்லகாதெத் ஒன்றெடுத்து அதில் இத்தப்புகு ஸ்ரீமுகத்தை அப்படியே லக்ஷணமான எழுத்தில் கல் செய்து என்சிற்றப் பன் கையெழுத்தையப்போலவே கையெழுத்தாய் போட்டேன்—ஒருராமுத்திரக்கு இவ்வாசனியிருக்கான் என்றா வேலையுத்தான் தெரியவேண்டியிருக்கிறது. நான் முன்னெல்லாம் பிறகுக்குப்படிக்க முடியாதபடி எழுதினால்தான் பெரியமனுஷிபுக்குக்கு லக்ஷணமென்ற, என்னெழுத்து என்று பிறகுத்தனத்தக்கடவேண்டுமென்று அசட்டையாகவும் விசாரமாகவும் செய்துகொள்ளப்பாயத்தண்டிட்டான். கல்லவேலையாய் என்னால் அவ்வளவு பெரியமனுஷியை முடியவில்லை. இந்த சமயத்துக்கு என்னுடைய கபாலமானகையெழுத்து உதவியிற்ற. என்ன எழுதினேன் தெரியுமா?

ஹிராஜு:—என்ன?

ஹேமசுத்ரி:—ராஜபுத்திரர்களும் மகாராஜாபுத்திரர்களும் ஒரே கூத்திரபந்தரத்தை அனுஷ்டிக்கிறபடியினாலும் அக்கம் பக்கத்த ராஜாக்களையிருப்பவர்களுக்கும் ஒரேவருக்கொருவர் உதவி செய்யவேண்டியபடி இம்மாமனபடியினாலும், தவ்வுட்க்கிரக சித்தப் பரிபாலனம் அவசியபடியினாலும், மித்திர பேதக்காரர்களை ராஜ்யத்தை விட்டுத்தூத்திவிடவேண்டியபடியினாலும், செர்ப்பேற்றுகளையே செய்கக்கட்டாயப்படுத்த வேண்டியபடியினாலும், வேறொரு வேலையும் தெரியாதவர்கள் தேவத்திலுள்ள சக்தியை வீண் செலவு செய்து தங்கள்மேல் பிறையையும் செடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கும்பொருட்டு, பூமியை உருது பயிரிடுவதே மேலானதொழிலானபடியினாலும்: இப்படி “படியில் நாலும்”, மாக்காலம் எட்டுமாத காலங்களிலே அங்கித, இக்கடித்ததைப்படியுத்த முடிப்பதற்குள்ளாக இதைக்கொண்டுவரும் இரண்டு பிடியுக்களையும் இனி ஒருவரையொருவர்பாராதபடி பிரித்துகாட்டுப்பிடிதேவரான இரண்டு தனி பிராமண்களுக்குப்பிடி குறுகைட்டிக்கொண்டு உருது பயிரிட்டி ஜீவிக்கும்படி செய்யவேண்டியது. இருவருக்கும் வதாவது இரண்டு குறுகானப்பொன்னைதாதுகளைமே விவாகம்செய்து வைக்கவேண்டியது. தவறிலும் உதயபுரிக்கும் பூனாபுரிக்கும் உள்ளிருக்க இரோடு அந்தப்போனதாக வைத்துக்கொள்ளலாம், உடனே பதில் எதிர்பார்க்கிறோம்

ஹிராஜு:—(மிதித்துக்கொண்டு) ஆனால் அவர்களைக்கொல்லும்படி சொல்லவில்லையா?

ஹேமசுத்ரி:—நான் எப்பொழுதும் கண்டெவகளைதம்மக்களையும் பிடித்துத்தூக்கொண்டுபோய் விட்டு விடுகிறதே ஒழிப்பிக்கொல்லுகிறதில்லை.

ஹிராஜு:—அவர்கள் கதை இப்படியாக முடிச்சதா?

ஹேமசுத்ரி:—இதைக்காட்டிலும் இன்னும் என்ன செய்யவேண்டுமென்றிருக்கீர்கள்? அவர்கள் இத்தக்குத்தானே இத்தனை காலாய் பாடுபட்டார்கள்; இந்த அரண்மனையைக்கற்றி பிரதக்ஷணம் செய்தார்கள். இரண்டு ஆட்டுக்கொட்டாக்களுடைய சண்டையில் குதாக்கே புருது எத்தத்ததைச்சரப்பிடயத்தனக்கும் கரியின் கதி இப்படித்தானாலும், இத்தமட்டோடு தப்பினதே பெரியவராகல்லவா?

ஹிராஜு:—அப்பறம் கடித்ததற்கு எப்படி முத்திரை போட்டீர்கள்?

ஹேமசுத்ரி:—அதிலும், தெய்வசங்கல்பம் ஒத்துக்கொண்டது பருவிகள் அக்கொத்திராயில் நான் தகப்பருகுடைய முத்திரைமோதிரம் இருத்தல்லவா, அந்த முத்திரையின் அக்கதான் இப்பொழுது உபயோகித்தவருகிற ராஜாக்கமுத்திரையும். அந்தமோதிரத்தைக்கொண்டேதான் முத்திரையிட்டேன். கடித்ததை கண்டும் முன்போல்வே மடித்து விளாசம் எழுதிமுத்திரையைத்து முன்னிருக்கபடியே பெட்டியில் வைத்துப்பூட்டி அவர்கள் உடாரத்திலிருக்கபடி இருந்த இடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தவிட்டேன். எல்லாம் ஒருகாழியை வேலாதான். மறநான் நான் திருடர்களிடத்தில் கைதியானதுதான் உங்களுக்கு தெரியுமே.

ஹிராஜு:—இப்பேர்ப்பட்ட ராஜாவின் வார்த்தையில் என்னம்பிக்கைக்கு இடமிருக்கிறது?

ஹேமசுத்ரி:—இனி நான் இவனைக்கொல்லுகிறதில் தோஷமென்ன? என் பிதாவைக்கொன்றுன். என் தாயைக்கற்புதித்தான். என் ராஜ்யத்தைப்பிறகெடுக்கொண்டான். என் உயிருக்கே இப்பொழுது வழிதேடுகிறான். இனிமேல் என்சென்ன யோசனை? எம் கம்மா இருக்கல்லையோ?

ஹிராஜு:—பூனாவிலிருந்து சீக்கிம் பதில் வந்து விடுமே!

ஹேமசுத்ரி:—வாட்டமே! ஒரு மனிதனுடைய மூச்சு எவ்வளவு! புதிதானதுகிறதற்குத்தானாம் நான் எழுதின கடித்ததைக் காண்பிக்கவட்டானும் அவன் எழுதிய கடித்ததை நான் திருடியிட்டேன் என்மீதுமட்டும் என் சிறப்பினிடத்தில் தெரிவித்திட்டேன்.

ஹிராஜு:—உடோர்க்குசேனன் உக்கிரகுத்திரப்பிரதாபன் இருவரையும் திரும்பி வரும்படி இன்றைக்கே ஏதாவது மறவுத்திரவு எழுதிவிடுவோ!

ஹேமசுத்ரி:—இவர் உத்திராபுரண ஜாக்கிரதையாய்ப்பார்க்கத்தக்கொள்ளுமபடி வழியில் துள்ள வைத்திருக்கிறேன். உதரபுது இன்றைக்கு இவனை இக்கே யார் விடுகிறார்கள்?

ஹிராஜ்:—இன்று சாயந்திரத்துக்குள் உங்கள் பந்திரத்தில் கையெழுத்துப் போடாவிட்டாலோ?

ஹேமகந்த்:—நான் அவனை எல்லோர் ஏதிரிலும் கொன்றுவிட்டுவிட்டேன் சந்திரைப் தொல்லியிலிருந்தேன். என்னை பஞ்சாயத்தார் தண்டிக்கிறபடி தண்டிக்கட்டும். உங்களுக்கும் பிரதாபலிக்குக்கும் என் சரித்திரம் முழுவுதம் தெரியுமே, நீங்கள் ரூவரும் சாகிதிரெல்லாமல்லோ! ஆனால் நேற்று சாயந்திரம் லக்ஷ்மணஸ்க்கினிடத்தில் நான் கொஞ்சம் பட்டபட்டபாய் பேசியிட்டேன். அதைப்பற்றி இப்பொழுது வருத்தப்படுகிறேன். என்னிலே என்னைப்போலவே அவனும் பிரதாப அலியாய் முதலான். போதாதிருந்தவகையையும் இழுத்து விட்டான். அவனை இன்றைக்கு நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு சமாதானப்படுத்தவேண்டும். ஆனால் அவனும் அவ்வளவு ஆர்ப்பாடம் செப்திருக்க வேண்டியதில்லை. அதற்காகத்தான் நான் கோபித்துக்கொண்டேன்.

ஹிராஜ்:—இதோயாவோ தங்கனத்தேடிக்கோண்டு வருகிறார்கள்.

(ஆஸூரிகள் வருகிறார்கள்.)

ஆஸூரிகள்:—மஸ்கோம்! ஆ, அப்படிதான், தங்கள் உதயபுரிக்குத்திரும்பி வந்ததில் எனக்கு மெத்த சந்தேகமாயிச்சு கவாயி!

ஹேமகந்த்:—மெத்த வந்தனம்மா! தங்களுக்கு இத்தத்தட்டாப்பூச்சியைத் தெரியுமா கவாயி?

ஹிராஜ்:—தெரியாதே.

ஹேமகந்த்:—தங்கள் எவ்விதத்திலும் பாக்கிய சாலிதான். இவனைத்தெரிந்துக்கொண்டிருப்பதே தோஷம். இவனுக்கு ஆவதிலும் பூமியும் ஏராளமாகிவிட்டிருந்தது. எல்ல செழிப்பான நிலங்கள். ஒவ்வொருதிரினிலும் உயர்ந்த பதார்த்தம் ஈஜாவின்னிடத்தில் செவ்வெண்டியபடியால், கழுதைகளிலும் உயர்ந்தகழுதையாயிருந்தால் அதற்கும் அரண்மனையில் திரிப்போட்டுவனர்க்கப்படும். ஆனால் நான் என்றசொல்லப்பட்ட இவனுக்கு நிறைவு ரூபை மேடுகளிருக்கிறது விழுந்த புரளாம்.

(இன்னும் வரும்.)

—(o):—

ஓர் ஸ்ரீமௌனாஜருப்பயோகம்:
மிருகசீர்ஷன் கண்டகனவு

அல்லது

(சிறுவருக்கான கதை.)

(49-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

vii

“நீகோ பேர்சம் பேர்னெனே! இந்த அர்த்தம்மன் வரத்தைத் தேடி சம்பாதித்தே

னே! என்ன முட்டான்-தனம்? என்று கையைப்பிசைந்து கொண்டு திப்பெரிமித்து ர்ந்து மிருகசீர்ஷன். ஏன்னெனில் தன் மகனைக் குன்றித்து முத்தமிட்ட உடனே அவன் ஸ்வண்ண விகிரகமாக மாறி விட்டான். ரோஜா-நீறமாக இருந்த அவன் கன்னங்கள் மஞ்சள் நிறமாகமாறி கண்களிலிருந்த நீத்துளிகள் கூட தங்கக்கட்டியாக இறுகி விட்டன. தாமரை இதழ்பேயில் மிருதுவான அவளுடைய கைகள், உலக்காக போல் தடிமனமாகி விட்டன.

பொன்னுன்கொண்டு தன் கெட்டதும் ன்றி தன் மகனையும் கொன்று விட்டான். ஆனால் ஸ்வண்ணலேகை இறந்துபோய் கண்களதைப்படி மறைந்துபோய்விட்டதில்லை. தன் தடிப்பன் காலக்கட்டிக்கொண்டு அவன் முகத்தைப் பரிதாபத்துடன் அண்ணாது பார்த்ததுபோலவே இப்பொழுதும் இருந்தான். இனி எப்பொழுதும் அப்படியேயானிருப்பான் என்று ஏற்பட்டது. கன்னத்திலிருந்த குழிவுகள் கூடத்தவருமல் முகத்திலுள்ள அடையாளங்களெல்லாம் அப்படியே இருந்தன. பேச்சுமூச்சுமட்டுமில்லை, புதிதாய்ப்பார்ப்பவர்களுக்கு வெகு அழகாக அமைந்தபட்டதென்று தோற்றக்கூடிய அவவருவம் மிருகசீர்ஷனுக்கு மட்டும் வெகுவேரணையை உண்டுபண்ணிற்று. “நீ அத்தனையும் தங்கம்” என்று அவனைத் தான்புகழ்த்தெல்லாம் இப்பொழுதுதான் யதார்த்தமாயிற்று. கன்ன கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் என்றபடி பொண்ணிக்காட்டினும் ஒரு அன்புள்ள விருதயம் எவ்வளவோ மேலானதென்று இப்பொழுது தான் தெளிவாய் ஏற்பட்டது. ஆக்சுத்துக்கும் பூமிக்கும் நவீனம் அடுக்கக்கூடிய பொன்முட்டைகையெல்லாம் கொடுத்தவது தன் மகனை உயிர்ப்பித்தால் போதுமென்று நினைத்தான். அவனைப் பிழைப்பிக்கிறதற்காகத் தான் பரம் ஏழையான் ஆண்டியானாலும் பாதகமில்லை என்று நினைத்தான்.

இப்படி மிருகசீர்ஷன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்பேய்தே இராஜருமாரன் வேட்டையாடிவிட்டுப்பரிவாரங்களுக்குள் மிருகசீர்ஷனுடையமானிகையை கோக்கிவந்தான். அவன் ஸ்வண்ணலேகையைப்பார்த்தது முதல் அவனை மறக்கவேயில்லை. அவனிடத்தில் அவனுக்குக்காதல் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது.

வினைபாட்டுக் குழந்தைகளாயிருந்தபோதிலும் அவர்களிருவருக்கும் மனதொத்திருந்தது. அவன் தினம் ஒரு முறை ஏதாவது காரணத்தை மூன்றிட்டு ஸ்வர்ணலேகையைப் பார்த்துவிட்டுப்போவது வழக்கம். இன்றைக்கு அவன் வந்த சம்பந்தில் மிருகசீர்ஷணம் ஸ்வர்ணலேகையும் இருந்த பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்ததும் “ஹோ” வென்றலறினான். மிருகசீர்ஷணப் பார்த்தால் ஒரு பிசாசு போல் தோன்றிற்று. முதலில் ஸ்வர்ணலேகையைப் போல் ஒரு ஸ்வர்ண விக்ஷாகம் செய்திருக்கிறதாக்கும் என்று நினைத்தான். ஆனால் அதன் முன்னின்றுகொண்டு மிருகசீர்ஷண விசைப்படவேண்டிய காரணம் மட்டும் ஏற்படவில்லை. உடனே சமாசாரம் என்னவென்று விசாரித்தது தெரிந்துகொண்டு “இனிமாம் இங்கு தின்றால் நயமையும், தொட்டு விடப்போகிறேன் இந்த சண்டான்” என்று பயந்தவன்போல் வெருளிகமையப்போய்விட்டான். தன் தகப்பன் இருக்கும் அரண்மனையை அடைந்ததும் தன் தாயிளிடத்தில் கண்ணும் கண்ணிருமாய் நடந்த கிருத்தார்த்ததைச் சொல்ல அவளும் அதைத் தன் புருஷனிடத்தில் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அச்சிற்றாசனங்கு மிருகசீர்ஷணத்திலிருந்த கோபமெல்லாம் போய் இரக்கமுண்டாயிற்று. ராஜபந்தை இழந்ததும் மனம் வயதான காலத்தில் தனக்குத் துணையாயிருந்த தன் மகனையும் இழந்து விட்டு அவன் படும் கஷ்டத்துக்கெல்லாம் தானே முதற்காரணம் என்று அச்சிற்றாசனங்குத் தோன்றிற்று. மேலும் தானும் மிருகசீர்ஷணப்போல் அதேமாதிரி போராசை பிடித்திருக்க தன்னை அம்மாதிரி கஷ்டப்படுத்தாமல் அப்போராசையை நீக்க வேண்டுமென்று மிருகசீர்ஷணுடைய கதையைக்கொண்டே கடவுள் தனக்கு எச்சரிக்கை கொடுத்ததாகவும் தோன்றிற்று. ஆதலால் அவனுக்குத் தான் இந்த வேளையில் உபகாரம் செய்பவெண்டுமென்று அவாப்பிறந்தது. உடனே பரிவாங்களுடன் மிருகசீர்ஷணப் பார்த்துப் புறப்பட்டான்.

மிருகசீர்ஷண இவ்வாறுவருந்திக்கொண்டிருக்கையில் அவனிருந்த அறையில் கொஞ்சக்கொஞ்சமாய் வெளிச்சம் அதிகரித்தது. அண்ணாந்து பார்க்கையில் ஜன்னலில் எழுதப்பட்டிருந்த எஃம்மிபடம் முன்போல் உயிர்த்

தெழுத்து இவனைப் பார்த்து புன்னகைக்கொண்டு நின்றது. “மிருகசீர்ஷண வெட்டித்தலை ருனிருந்து கின்றான். எதிரே நிற்கும் தன் மகனின் உருவம் இந்தத் தேவதையிணுடைய ஜோதியில் முன்னிலும் அதிகமாய்ப் பிரகாசித்தது.

“என்ன மிருகசீர்ஷண ஸ்வர்ணஸ்பர்ச சக்தி எப்படியிருக்கிறது?” என்று தேவதை கேட்டாள்.

மிருகசீர்ஷண உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு தலைகயை வரைத்தான். இதைத்தெரியாத தனமாய்க் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டேன், இப்பொழுது அவஸ்தைப்படுகிறேன்” என்றான்.

“அவஸ்தைப்படுகிறாயா? இதென்ன ஆச்சரியம்! ஏனப்படி? நீகேட்டபடியே வரம்பளிக்க விட்டாயா? இன்னும் உன்மனது திருப்தி மடைய வில்லையா?” என்று தேவதை கேட்டாள்.

“மனது திருப்தியடைவதற்குப் பொன்மட்டும்போதாது. பொன்னுக்குமேல் எனக்கருமையாயிருந்த என் மகனை யிழந்து விட்டேன்” என்றான்.

“ஆனால் நேற்று வரையில் நீ யுயிர்பாத சில புகிய விஷயங்களை இன்று கண்டு பிடித்திருக்கிறாய் போகிறார்களே. என்கே பார்ப்போம், இப்பொழுது உனக்குத் தேர்ந்துகொண்டதைச் சொல். ஒரு கண்ணம் சுத்த ஜலம் விரியுயிர்த்ததா அல்லது ஸ்வர்ணஸ்பர்ச சக்தி விரியுயிர்த்ததா?” என்றான்.

“என் கொண்டை வரண்டுபோகிறதே, எனக்கொரு கொட்டு ஜலம் கிடைத்தால் இந்த ஆபத்து விளைவிற்கும் சக்தியைக் கொடுத்து விடுகிறேன்.”

“ஒரு துண்டு ரொட்டி வேண்டுமா? அல்லது ஸ்வர்ணஸ்பர்சம் வேண்டுமா?”

உலகத்திலிருக்கிற பொன்னெல்லாம் கொடுத்தாவது ஒருதுண்டு ரொட்டி என்பதையை யாற்றியால் போதும்.”

“ஸ்வர்ணஸ்பர்சம் மேலானதா, சிறித்து விரியாடிக்கொண்டு மிருதுவான அளப்புள்ளியிருதயத்தோடு கூடிய குழந்தை மேலானதா?”

“ஐயோ, என் குழந்தாய்! உலகமுழுவதும் தங்கமாவதிலும் அவருடைய கன்னத்திடுகள் குழிவுக்குக்கூட ஈடாகாது” என்றான்.

“இந்த ஒருநாளில் எவ்வளவோ விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டுவிட்டாயே! நேற்றைக் காட்டிலும் இன்றைக்கு எவ்வளவோ புத்தியோபாயம் விட்டாயே! உன்கூட கூட நேற்றிருந்த அளவு நீளமாயிராமல் குறுகிச் சென்றே சாதாரண மனிதர்களுடைய கார்ப்பைத பாலாகிவிட்டே! நல்ல வேளையாய் உன் விரிசுதவரும் தங்கமாய் மாறாமலிருந்தது உன் பாக்கியம் தான். அப்படியானால் இந்த ஸைர்ணஸ்பாச சந்திவேண்டா மென் கிறாய் என்ன?” என்று தேவதை கேட்டாள். “அது என்னை விட்டு நீக்கினால் போதும்” என்றான்.

இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவன் முச்சின் மேல் ஒரு தூதிர்ப்படம் பிடித்த சூட்டகார்து அப்படியே மஞ்சள் குன்றுமணிபோல் உருண்டு விழுந்தது. அதுவும் தங்கமாக மாறியிட்டது. அந்த தேவதை சிரித்தாள். மிருகசிரீஷன் நடுங்கினான்.

“அப்படி யானால் உன் தோட்டத்துக்கப்பால் ஒடும் சங்கராபரணி நதியில் ஸைராமம் செய்து விட்டு ஒருகலசத்தில் அதன் நீர்த்தத்தை எடுத்து வந்து உன் ஸ்பாசத்தினால் நரசமடைந்த வஸ்துக்கள் மேல் தெளித்தால் அவைகளெல்லாம் ஒருக்கால் முன் போல் இருந்தபடி ஆனாலும் ஆகலாம் இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று சொல்லி விட்டு தேவதை மறைந்தாள். மிருகசிரீஷனும் கண்ணனும் கண்ணீருமாய் அவரை நமஸ்கரித்தேழுந்தான்.

மிருகசிரீஷன் கொஞ்சங்கூட காலதாமதம் செய்யாமல் ஸைராத் துக்குப்புறப்பட்டுவென்று சொல்லாமல் தெரிந்து கொள்வீர்கள். நீர்த்தங்கொண்டு வருகிறதாக ஒரு மண் குட்டை (அதாவது இவன் தோட்ட பிறகு தங்களுக்குத் தை) எடுத்துக்கொண்டு போனான். போகும் போழுதே இவன் காலடியிலிருந்தபுல்லும் அங்கம் பக்கத்திலிருந்து இவன் கை கால்களில் பட்ட செடிகொடிகளும் மஞ்சள் மஞ்சளாய் சரகுதிர்த்துக்காலம் வந்து விட்டதுபோல் பழுத்து வாடிப்போயின. நதிக்கரையோர்த்தும் வஸ்திரத்தைக் கூட செவ்வையாய் இழுத்துக்கட்டிக்கொள்ளாமல் பொத்தென்று குடுத்தே தண்ணீரில் விழுந்தான். விழுந்து முழுகி “பூ! பூ!” என்று வாயிலிருந்து ஜலத்தைக் கொப்பவித்துக்கொண்டே எழு

ந்து குடத்தை ஜலத்தோடு வெளியே தூக்கினான். தூக்கும்பொழுதே அது எப்போதும் போல் சாதாரண மண்குடமாயிருப்பதைப் பார்த்துக் கொஞ்சநேரமாயிற்று அப்படியே தலைமையக் கூடத் துவட்டிக்கொள்ளாமல் விட்டதோக்கிப் போனான். போகும்பொழுதே இவனுடைய சரத்தனிகளிலிருந்து ஜலம் தெறித்ததினாலும் சொட்டினதினாலும் முன் இவன் நடந்து போனபொழுது தங்கமாக மாறினவை மறுபடியும் செடிகளாகவே ஆகி விட்டன. இன்னும் ஸர்ணஸ்பாசம் தண்ணீர் விட்டதோ இல்லையோ என்று சந்தேகித்துக் கொண்டு ஒரு அலரிப்பூவைத் தொட்டான். அது தன்னிறம் மாறாமல் எப்போதும்போலிருந்தது இவனுக்கு நிரூபிதமாயிற்று. நல்ல வேளையாய் கன்னிடமிருந்து அந்த தமர்ணசக்கி கண்ணி விட்டுத் தலைத்தது.

நேராகவிட்டுக்குள் சென்றான். சாயந்திர வேளையில் தங்கப் பஜமானன் முழுகிவிட்டுக் குடமும் தண்ணீருமாய் வருகதைப்பார்த்து வேலைக்காரர்களெல்லாம் பிரமித்து நின்றார்கள். ஆனால் அந்தக்குத்திலுள்ள ஜலத்தை ஸைராமவராகனுக்கு கிழைக்குக்கேட்டாலும் மிருகசிரீஷன் கொடுக்கசம்மதிக்கமாட்டான். விட்டுக்குள் தனிநுந்த அறையில் பிரவேசித்ததும் முதல் காரியமாக ஸ்வானலேகையின் சிக்ஷிதவத்தின்மேல் கைகையாக ஜலத்தை அள்ளித்தெளித்தான். அந்த ஜலம் பேலே பட்டவுடனே அந்தக்குழந்தையின் ஸ்வாவமானரோஜாவிறம் திரும்பி வந்ததையும் அவள்தும்பிக்கொண்டு ஜலத்தை உதறிக்கொண்டு ஆச்சரியத்துடன் சுன்று முற்றும் பார்த்ததையும், மேன்மேலும் அவள் தகப்பன் அவன்மேல் ஜலத்தைக்கொட்டினதையும் பார்த்தால் யாராயிருந்தாலும் சிரித்துவிடுவார்கள்.

“ஏனப்பா என்மேல் ஜலத்தைக் கொடுக்கிறாய்? நிறுத்து, நிறுத்து! என்னுணியெல்லாம் நனைந்த போயிற்றே! இன்று காலை யில் தானே இந்தப்பூதுப்படிவடை கட்டிக் கொண்டேன்!” என்று அவள் ஒதுக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குத் தான் இந்நேரம் ஸ்வானலிக் கொடியாக மாறியிருந்த தெரிபாது. தான் தப்புவார் கலைக்கட்டிக்கொண்டது முதல் தன்மேல் ஜலம்விழந்த வறையில் நடந்த விஷயம் தெரிபாது.

மிகுகசீர்ஷனுக்கு தன் முட்டாள்தனத் தைத்தன்மகனி—தில் சொல்லிக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. ஆதலால் அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு தோட்டத்துக்குச் சென்று. அங்கிருந்த தங்கவிராஜா புஷ்பங்களை பெல்லாம் பழையபடி சாதாரண புஷ்பங்களாக மாற்றித் தன்மகனைச் சந்தோஷப்படுத்தான். இவர்கள் தோட்டத்தி லிருக்கையிலேயே இவனுடைய சத்துருவாகிய சிற்றரசனும் அவன் மகனுடைய ராஜகுமாரனும் பரிவாரங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். ராஜகுமாரன் ஸ்வர்ணலேகை எப்போதும்கூட வெண்ணு யிருக்கக்கண்டு சந்தோஷத்தை அடக்கமாட்டாமல் அங்கே ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டான். அவன் ஸ்வர்ணமயமாய் மாறியிருந்ததையும் அவன் பிழைத்தது புணர்ஜன்மம் என்பதையும் அவளுக்குத் தெரிவித்து ஆர்ச்சியத்தையினிவித்தான். ஸ்வர்ணலேகையும் தன் தகப்பனரைப்பார்த்து “நிஜந்தானு அப்பா?” என்று சிரித்தால், மிகுகசீர்ஷன் ஒன்று சொல்லாமல் தலையிட்டுக் கொண்டான்.

கதையை விஸ்தரிப்பானேன்! மிகுகசீர்ஷனுக்கும் வந்திருந்த சிற்றரசனுக்கும் அநிகை கிராமம் ஸ்வேகமுண்டாக இருவரும் ஒரு உடம்படிக்கைக்கு வந்தார்கள். இருவருக்கும் தாங்கள் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தது போதுமென்று ஏற்பட்டது. ஆதலால் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு கிராகத்தைச்செய்து விட்டு ராஜகுமாரனுக்கு முடி சூட்டித் தாங்கள் சாவகாசமாய் பகவத்தியானத்திலிருந்து ஸத்தர்ஸதேஷமம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தார்கள். அன்றிலே நதிக்கரையில் நிலை

எல்லோருக்கும் கிருந்து நடந்தது மிகுகசீர்ஷன் பகல் முழுவதும் பொறுத்திருந்த பசி தீர நன்றாய்ச்சாப்பிட்டான். அந்தக்கரை யிலேயே கூடாமடித்து எல்லோரும் அங்கேயே படுத்தாங்கினார்கள். பொழுது விடிந்ததும் மிகுகசீர்ஷன் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு படுக்கையை விட்டு வெளியே வந்து பார்க்கையில் தான் எப்போதும் போல் சக்கர வர்த்தியாகவே தனதான்மனையிலேயே இருப்பதாக ஏற்பட்டது. தான் இந்நேரம் பட்ட கய்டங்கனெல்லாம் கனவென்றும் ஏற்பட்டது.

ஆனால் அன்று முதல் அவனுடைய பேராசைநீங்கி ஸ்வபாவம் முற்றிலும் மாறிற்று. தான் கண்ட கனவுப்படி தன் மகனை அச்சிற்றரசனுடைய மகனுக்கு விவாகம் செய்தவைத்த அந்த ராஜ குமாரனுக்கு முடி சூட்டித் தான் கிச்சாந்தி யடைந்து கொண்டு வெகு காலம் ஜீவித்திருந்தான்.

அதற்குப்பிறகு அவன் மாலை மஞ்சள் வெயிலித்தவிரவேறு தங்க நிறமான காந்தியைக் கண்ணாள்பார்த்ததில்லை. தன் மகனுடைய பெயரைக்கூட “ஸ்வர்ணம்” “தங்கம்” என்றிற வார்த்தைகள் அவனுக்குக் காதினால் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை.

வெகுநான் கழித்துத் தன் பேரப்பிள்ளைகளுக்குக்கதை சொல்லும் பொழுது தான் கண்டகனவை சந்திரைக்குறைய இப்பொழுது நான் உங்களுக்குச் சொல்லியது போல்வே சொல்லி அவர்களைச் சிரிக்க வைப்பான்.

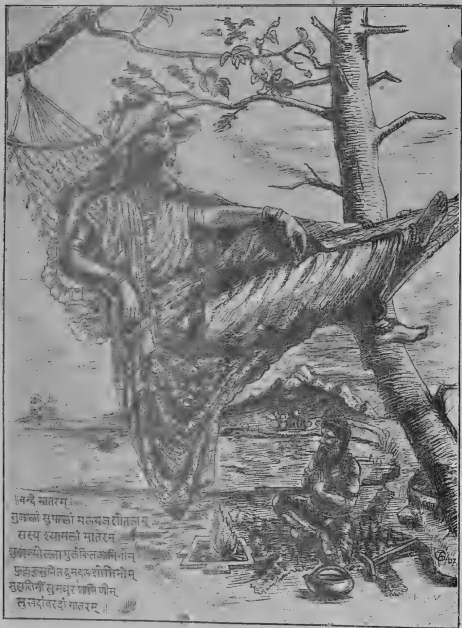
(முற்றிற்று.)

(அருள் நிகைத்தழுதல்.)

“உடம்பதாயழியுமெண்ணியுந்திருமேனியாக்க
உடம்பதாய்வந்தவுன்றன் ஒப்பிலாவருநீரோக்கி
உடம்பெலமுன்னமகியுடைத்துகைந்துருகிடாதே
உடம்புளமுழுதுக்கல்லொத்திரிந்ததே யுடையகோவே.”

(இறைவன் திருவினாயாட்டு.)

“பழுதிலா வண்டமுற்றும்பண்ணியு மளித்தழித்து
முழுதையு மறைத்தி ழுடமறைத்ததைவெளிப்படுத்து
மொழுகரு முழுதுமாகி யிலகடுமிறைவனார் தம்
கழிவறும் வினையாட்டென்றன் கண்ணினின் றகலாவரே.”

॥ वन्द्ये मातरम् ॥

सुखलां सुफलां मलयजशोभिताम्

सस्य श्यामलां मातरम्

सुसंस्थितां पुलकितजम्बिनीम्

प्रसन्नचित्तममृदुशोभिनीम्

सुवर्णिनीं सुमधुरभाषिणीम्

सुसदां वरदां मातरम् ॥

"உன்னாமறக்கினைத்தாயுயிரென்னுடம்பிவ்வாழ்மே
வீண்பாவளிப்பிதர்பாடுவென்றனாக்குருதியை
வண்ணக்கொக்கைவாந்திக்கொண்டதென்னகருதியை
வந்தாயிலிணைக்கொக்கெவன்பாலின்றுகருதியோ."

BHĀRATĪ MĀTA.

भारती माता.

பாதி மாதா.

BHARATĪ MATA.

“பாரதி மாதா.”

“Thou art the Word and I am its Meaning”—Siva to Devi in Skandapurāṇa.

“All things indicated by words in feminine gender are manifestations of Devi.”—Com. on Rukhyanavavali.

“When you sport as a man (you become) the five persons (Panchahrakṣasavardīnī); your casual talk (becomes) the three Vedas; O Mother, a glance of your eyes (becomes) the sun; and your sweet smile, the moon.”—Achāryavāḍī.

“முன்னியிட்ட தீ மூப்புரத்திலே
பின்னியிட்ட தீ தென்னிலங்கையில்
அன்னையிட்ட தீ அடிவயிற்றிலே
வானுமிட்ட தீ மூன்க மூன்கவே.”—பட்டணத்துப்பிள்ளை.

சென்ற சஞ்சிகையில் “ஸ்ரீமாதாவின் மஹிமையை மண்டலமெங்கும் பரவச் செய்யுங்கள்” என்று சொன்னோம் மாதாவின் மஹிமை தானாகப்பரவுங்காலம் கிட்டி விட்டதென்று தோன்றுகிறது. எங்குபார்த்தாலும் ஜனங்கள் “தாயே! தாயே!” என்று தழிக்கிறார்கள். இந்தத்தரபம் விற்போகாது. ஆறுவெள்ளமெடுத்தால் அணைகட்டலாம். சுழுத்திரம்பொங்கினால் அதற்கு அணைபோட யாரால்முடியும்! இந்தியா ஆதிமுதற் கொண்டு மஹாத்மாக்கள் வசித்த பூமி. கேஷத்ரேசேஷஜ்ஞயிபாகியோகப்படி, கேஷத்ரம் வேறு கேஷஜ்ஞன் வேறு என்று போதனூர்த்தம் பிரித்துணரலாமானும் அனுபவத்தில் கேஷத்ரம், கேஷஜ்ஞன் என இரண்டும் துவைதமாகவில்லை. அனுபவரீதியாக அவை பிரிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப்பார்த்தால் அது “அவயவ அவயயி” பைப்போலவும், பழக்கக்காய்ச்சின அயப்பிண்டத்தைப்போலவும், தாதாத்மியமாக சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற தென்று தெரியவருகிறது. தாதாத்மியசம்பந்தம் எல்லாம் என்ன? என்று பின்னும் சிலர் சொன்னதையுணரமாட்டாமல் கேட்பார்கள். “தாதாத்மியம்” என்றால் அதுவே அதுவாயிருக்கிறது என்று அருத்தம். அதாவது இரண்டாகத்தோன்றும் இரண்டெவ்வதுக்கள் ஒன்றைவிட்டுமென்று பிரிக்கக்கூடாமல் ஒன்றே மற்றொன்றாகப் பரிணமித்துக்காட்டிப் பின்னர் அத்நோற்றம் அதன்காரணத்தில் ஒடுங்கி ஒன்றாகுகிறப்பது எதுவோ அதுவே தாதாத்மியமாயிருத்தலாம். உதாரணமாக, உடலும் உயிரும் இரண்டாகக்காணப்பட்டாலும், அவற்றைப்பிரித்துக்காண்பது முடியாது. உயிரைவிட்டுப்பிரித்த உடல் உடலாகமாட்டாது. அதற்குப் “பிணம்!” என்றபேர். உடலைவிட்டுப்பிரித்த உயிரும் உயிராகமாட்டாது. உயிர் உயிராகிவிடாமல் அது பிரஹ்மம்வருபதாகிறது. “அதற்குப்பேருமில்லை, ஊருமில்லை” என்பார்கள். அப்படிபென்றால் அவனன்றிப் “பேரும்ஊரும்” அவனுக்கு அந்நியமாகவுண்டென்று அருத்தமில்லை. எல்லாப்பெயரும் எல்லாஊரும் அவனுக்கேயிருக்க, எந்தப்பெயர், எந்தஊரைக்குறித்துச்சொன்னாலும் அவன் மஹிமைக்குற்றவுவருவது பற்றி அவன் “வாசாமகோசமானவன்”—மனோவாக்குக்கெட்டாதவன், என்பதின் கருத்தையப்படிச்சொல்கிறார்கள். இதை சாமான்ய ஜனங்கள் அடப்படுத்தியின்றி தப்புர்த்தம்

செய்து கொண்டு பிதற்றுவதுண்டு. இதைக்கேட்டு உள்ளறியில்லா உணர்வுகெட்ட “பண்டிதர்களான” கற்றறிமூடர்கள் உண்மையையுணராமல்தானே வார்த்தைகளை யடுக்கி தர்க்க விரகாரண தந்திரங்களால் இல்லாததைபெல்லாம் இருப்பதாக அனுமானித்து அதற்கேற்ற படி போலிவியாயம் கண்டு வார்த்தைகளை இட்டுக்கட்டிப் “பொய்மதஸ்தாபனம்” செய்கிறார்கள். இதனால் வரும் கேடு இவ்வளவு அல்லவளவு அல்ல. ஸ்கந்தபுராணத்தில் பரமசிவன் பார்வதிக்குப்பதேசம் செய்கையில் “நீ வார்த்தை, நான் அதன்பொருள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். யேசுநாதரின் பிரதமசீஷரும் யேசுநாதரின் பிரஜையுமுட்குருமான ஸெண்ட் ஜான் எழுதியிருக்கும் பேசுவாக்கியக்கிரந்தத்தில் அநாதியாயுள்ள சித்தசக்திப்பரம் பொருளிலிருந்து ஆதியான வாக்குப்பிறந்தது என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர் வாக்கு இது:—

“ஆதியிலுள்ளனனாதிமொன்றே
ஆதியனாதி மவனே யாவன்
அனாதி யாமவ னாதி யதாக
அதியற் பிறந்தது காத்தானே.”

“நாதமு காத்தாத்தமு மொன்றே
ஆதியில் காத்தனாதி யிலொடுக்கம்
ஆதியனாதிபோல் காத்தனாதி
ஆதிபு காத்தமும் அனாதிதானே.”

இப்படி ஆதியும் (நாதம், சொல், சுருதிவாக்கு) அதின் பொருளாகிய அனாதியும் எப்படி ஒன்றாக (நாதாத்மியமாக) விருக்கிறதோ, அப்படியே, உடனும் உயிரும், செரூலும் அதன்பொருளும், அவயமும் அவபணியும் போல், அத்தவைதமாய் (இரண்டற்றதாய்) பொருந்தியிருக்கிறது. இவற்றைப்பிரிப்பது அசாத்தியம், அசாத்தியத்தை சாத்தியம்போல்காட்டுவது ஜாலவிக்ந்தை யன் றி வேறல்ல. ஜாலவிக்ந்தைபென்றால் பொய். அண்டப்புளுகானால் அதை மாயை யென்றும், புழமத்திய பூதானம் வளரையில் எட்டத்தக்கதானால் அதை இந்திரஜாலம், மஹேந்திரஜால மென்றும் சொல்கிறது. சின்னப்புளுகானால் அதைப்பொய்யென்றும் புரட்டென்றும் சொல்கிறது. பிரிவினாவல்லது பிரிந்ததானால் மிஞ்சுவது ஒன்றுமில்லை, உயிர்பிரிந்தால் உடலின் கதியென்னவாகிறது?

“ஊரெலாங்குடி யொலிக்க வழுதிட்டுப்
பேரிணைக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
ருளாயங்காட்டினடை கொண்டு போய் சுட்டிட்டு
நீரின்னில் முழுகி நினைப் பொழிந்தார்களே.”—திருமந்திரம்.

இது இப்புகவுடலின் கதியானால், உலகுக்கெல்லாமுயிராயிருந்து ஆட்டுவிக்கும் அகண்ட சச்சிதானந்த மூர்த்தமாயிருக்கும் நசுவானை விட்டுப்பிரிந்தால் அவ்வுலகின் கதியென்னாகும்? நவீர்த்துக்களுக்கு அதைச் சொல்லிகாட்டத்தேவையில்லை. செத்தபிணத்தைச் சுகுகாட்டிற் கொண்டுபோய்ச்செடுவது எப்படியோ அப்படியே உலகமனைத்தும் அந்த நசுவானுடைய நகைத்தியினால் தவறிக் கப்பட்டு நிறுக்க ஆதிபராசக்தியின் பாததுளியிலிருந்து னண்டானபடியே எல்லாம் அவன் பாததுளியாகப்போகிறது. முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களெல்லாம் கர்வத்தினால் நசுவானை மறந்து தம்மையே மேலாகவினைக்க, எல்லாருள்ளத்திலும் வசிக்கும் கன்னனாகிய அவன் அதையயிந்து பக்கத்திலிருந்து திரிபுரநந்திரியாம் தேவியைக்கடைக்கண்ணால் நோக்க, அக்குறிப்பிற்ற தேவியும் ஓர் நகைநகைக்கத் திரிபுரங்களும் அந்நகைத்தீப்பட்டு ஒருநொடி

கனவானியென்று கொண்டுபோய் இராஜமுகத்தில் நிறுத்த, அரசன் விசாரித்தது தூக்கில் போடும்படி உத்தரவளித்தான். மனக்குரங்கின் சேஷனடையடங்கிய மஹாமௌனியாபிப பட்டினத்துப்பிள்ளையார், ஒன்றுக்கும் வாய்கிறக்கரையில் எல்லாவற்றிற்கும் சாகுமிமாத்திரமாயிருந்தார். தூக்குமரம்நட்டு, இவனாக்கொலைக்கனத்துக்குக்கொண்டுபோகவும், இவருடைய ஸ்பரிசமாத்திரத்தினால் தூக்குமரம் தீப்பற்றியெரிந்துப் பீர்ப்பெய்தது. இந்த அற்புதத்தைக் கேட்ட அரசன், இதில் ஏதோவிசேஷமிருக்கிறதென்று, குற்றவாளியைத் தனிமையாக வரவழைத்து ஆராய்ந்துபார்க்க அவர் மஹாத்மாவென்று கண்டு, அவர்காலில்விழுந்து மண்ணிப்புக்கேட்டுக்கொண்டான் என்று சரித்திரம் கூறுகின்றது.

இப்படி யெங்கும் எல்லாவற்றிலுமிருந்து காப்பதும் அழிப்பதும், திரும்பிப்படைப்பதமாயிருக்கும் “அக்னிஸ்வரூபம்” ஒன்றே. அதை ‘சித்-வர்தி’ யென்றும் “சித்-அக்னி” யென்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த அக்னியை டிபாகிகள் அந்தர்முகமாகவும், பஹிர்முகமாகவும் புஜிப்பார்கள். அந்தர்முகத்தில் பூஜிக்கும்பொழுது அந்தர்யாகம் செய்து தங்கள் காமக் குரோத லோப மோஹ மத பாச்சரியாதிகள் சிங்கிய பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தில் “சிதக்னிருண்டத்தை” ஸ்தாபித்து ஸர்வத்தியாகம் செய்து மும்மலங்களை யும் போக்கிக் கொண்டு ஈசுவரஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடியறிந்துய்வார்கள். தேவியோடு ஐக்கியப்பட்ட பின் இவர்களே, தேவியின்தொழிலை நடத்துமபடி ஸ்வசங்கல்பமொன்றுமின்றி ஈசுவரசங்கல்பவசத்தரூப, உலகுக்கு நன்மைசெய்ய உழைப்பார்கள். “சிதக்னிருண்டசம்பூதை” பான பாதேவி எப்போதும் “தேவகாரியசமுத்தப்பதை” யாக விருப்பதால், உலகுப்பலன்மை விளங்க தர்மத்தழைத்து அதர்மமழியவேண்டியபொழுது “தேவகாரிய”மான அர்சன்மையைச் செய்யும்பொருட்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனர்த்தம், அவனைச்சரணடைந்துபாசித்து அந்தர்யஜ்ஞ, பஹிர்யஜ்ஞங்களால் அவனைத்திருப்திசெய்யும் சுத்தமுகத்தபத்தர்களான யோகிகளுக்கு அந்தர்முகத்தில் ஹிருதயசமலவாசியாகவும், பஹிர்முகத்தில் இஷ்டமூர்த்தமாகவும் தோன்சிபருள்செய்து ஆகரிப்பன். “எண்ணினர்க் கெண்ணினபடி யிருந்தருளுபீசன்” திருமூர்த்தங்களை இன்ன திவிபதென்று வரையரைத்து சொல்லுதல் முடியாதது. ஆனால் அவன் சுத்துபட்புரூபியாதலால், “தத்துவமெல்லுண்டு, தத்துவனங்குண்டு” என்றதிருமந்திரப்படி, யாதாமொரோருவர் ஸகாதந்தர்ம வழிப்பட்டு, தத்துவங்களை யுணர்ந்து தத்துவம் யாகெறிந்திருக்கனோ அவர்களிடத்தில், ரூபரூபமாகவுமிருந்து அவர்கள் மனதைச் செலுத்துகிறவென்பது சத்தியம்.

“ஓம், ஸ்ரீமதா, ஸ்ரீஹாராஜ்ஞி, ஸ்ரீமத்விஹமாஸநைசுவரி, சிதக்னிருண்ட ஸம்பூதா, தேவகாரியஸ்வமுத்தர” வென்று ஹபக்ரீஸபகவான் திருவாக்கினால் அகஸ்திய மூனிக்குபதேசிக்கப்பட்ட இரகசியநாமங்களின் உண்மையை யுணர்ந்த மஹான்கள் திருவடியேசரணமாயிருக்கும் ராம் அவர் மஹிமையைப்பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறோம்! ஆனாலும் நாம் கண்ட காசுமையைக்களவிலும் களவிலும் நினைந்து நினைந்து நன்றதுருகிக்கொண்டிருந்த நமக்கு அக்காசுமையை விளக்கும் சத்தியின்மையால் வாயால் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தோம், நம்மைப்போல் இந்தியாவின் சேஷமத்தையே நாடிக்கொண்டு உள்ளமுருகும் மஹான்கள் எத்தனைபெயர்களோ?

“பூசனி புராதநி சுமங்கலி சுதந்தரி புராதநி த்ரியம்பகி யெழிந் புல்கவி விளங்குகிவ சுங்கரி சஹஸ்ரதன புஷ்பயிசை விற்றிருக்கும் நாரணி மராதித நாயகி குணஜித நாதாந்த சத்தி யென்றுள் நாமமே யுச்சரித் திமடியார் நாமமே நானுச் சரிக்க வசமோ!”

இப்படிப் பெரியோர்களால் துதிக்கப்பட்ட அம்பிகையின் மஹிமையைச்சித்திரத்தி லெழுதியும் வாயினாலுரைத்தும் உள்ளபடி விளக்குவது வசமோ? “அகிலாண்ட கோடியின்ற அக்னியே பிள்ளையும் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்த ரூபமயிலே!” யெல்லாரூபமும் நீயே! கிருபமும் நீயே! அருபமும் நீயே! ரூபரூபமும் நீயே! அப்படியிருக்க, உன்னை யார் யார் எப்

படித் தொழுதிருக்களோ அவரவர் மனதில் அப்படியப்படியிருந்தருள்புரிநிறம்! ஆதலால் "பாரதீ மாதா" ரூபமாயிருக்கும் உன்னை என் அஹத்தின்கண்வைத்து தியானித்து தியேயா காரமான உன்றோடிருண்டறக் களந்துன் திருவுள்ளத்தை யறிவதன் றியான்வேறு செய்யு தொன்றுண்டா?

சுத்தமுக்த பத்தியோகியின் நெக்கினுண்டத்திவிஞ்ஞுதித்ததீ "எங்கிலும் விபா பி"யாயிருந்தும், பகீரதன் போன்ற மஹாயோகிகள் செய்த தபோமகிமையால் அவர்கள் தவத்துக்கெங்கி, அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றான சிரிதிலிவருப சார்வ மூர்த்திக்கு ஸுரேகிசுரபசத்தியாகவமைந்து சார்வபெளமனான அக்கரகனைப்பெற்ற ரூபத்தோடு தோ ன்றியுப்போலும், தூனிக மஞ்ரத்தில் அபிஜிவிவமர்ந்து யோகநிர்ணய செய்திருந்த கோலம் நீங்கிக் கண்விழித்துக் கடாகு விசுஷணம் செய்து "தத்துவமசி" போதம் செய்யும் திருக் கோலத்தோடு சார்வ ஸ்வரூபியாய் வித்தியாலக்ஷமியாம் சாஸ்வதிக்குத் தாயான "பாரதீ மாதா" என்னும் இரகசியநாமரூபத்தோடு இந்த பாரதவர்ஷமான பாதக்கண்டமுழுவதையும் நினது திருவருள் நீழலில் தரித்துள்ளதுபோலும், என் அகத்தின்கண் தோன்றியவரறு புறத்தின்கண்னும் அமைந்திருப்பதைக்கண்டு ஜய ஜய வென்று ஜயபேரிகை படித்து உன் திருவடிவழித் தொழுது உன் ஸைவமஹிமையை இரகசிய நாமங்களால் வந்தித்துத்தொ முவேனுவும்.

“மாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரமச்சவ நரோத்தமம் |
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோஜயமுதீரயேத் |”

“ஸு-கேசி” ரூபமாய் விளங்கும் உன் திருவழிற்றினின்றும் அவதரித்துள்ள திவ்யபுத்திர னான சார்வ-பெளமன் இப் பாதக்கண்டத்தின் புகழொளி மழுங்காது காத்தருள்வானா! ஞானபூமியாம் இப்பாதக் கண்டத்தில் உனது திருவருள் நீழல்பட்ட மாத்மிரத்தில் அஞ் ஞான முதலான மும்மலமும், உட்பகையான அறுவிரகங்களைப்போல், புறப்பகையான அறுபகைகளும் நீங்கியொழியட்டும்! நான் எப்போதும் “வந்தே மாதரம்” என்று உன்னை த்தொழுதிருப்பேன். தாயே! பாரதீ மாதா! நீயளித்த கல்விச்செல்வத்தை யுனக்கே யாபப ணம் செய்து உன்சேவடிக்கே யுறழ்க்க இதோ கங்கணங்கட்டிக் கொண்டேன்.

“அன்றே என்றன் ஐசியும்கடலும் உடைமையெல்லாமும்

குன்றேயுளையாய்! என்னையாட்கொண்டபோதே கொண்டுகூலியோ?

இன்றோடெழுகிறெனக்குண்டோ? எண்டோண்முக்கண் எம்மானே!
நன்றேசெய்வாய், பிழைசெய்வாய், நானே இதற்கு நாயகமே!”

“சாக்ஷிநீயம்பிகே ஆக்சிகொளென்னுள்ளே,

மீசுதியிலாதென் அமெனையுன்னோடைக்கியம் செய்தாய்!

ஆக்ஷியுனதம்பிகே யடியுன்னற்றெழும்பன்

காக்ஷிகொடுத்தாண்டவெண்ணிக் காப்பதுன்றன் கடனே!”

என்றுபாடிய அப்பொழுதே வந்து அத்துவித உபதேசம் செய்த உன்னை இன்று நான் மறப்பேனோ?

“உன்னை மறக்கிலெந்தாயுயிரென்னுடம்பில் வாழுமோ

உன்பாலன்றிப்பிறப்பாலென்றனூள்ளஞ்சுழமோ

என்னைக்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டதென்னசுருதியோ

எந்தாய் நினைக்க கொடுக்க வென்பாலின் துவருதியோ.”

ஸ்ரீ ஜகதாம்பிகை துணை.

விவேகசிந்தாமணிக்கும்மி.

—:O:—

("சீர்மேவும் தில்லையம்பலத்தில்" என்கிறமெட்டில் பாடலாம்).

1. சீர்பெற்ற சென்னை மாநகர் தன்னில்
வளம்பெற்ற (திரு)வல்லித் தேவனில்
அறிவைப் பவச்செய் வதற் கானி
அம்பிகை சீர்பாதம் காப்பாமே.
2. அழகான ஆயிரத் தெண்ணூற்றத் தெண்ணூற்ற
நிசண்டாவ தாண்டில் தான் ஜனித்து
கல்வித் திருக்குஞ் சூனம் புரட்ட
(விவேக)சிந்தாமணி பென்னும் காமம் பூண்டு
3. பிற்த கிரகம் (ஆன)தாழ் மாம்
வளர்த்த வரப்பவர் ஞானப் பிதா
ஆதரிப் பவாறி வுடையோ சென்றொசால்ல
ஆகேய னையுண்டோ சொல்லுங்கடி.
4. பிற்த தமுதல் சிந்தாமணியத
(பிரதி)மாத் தொறு கம்பைச் சந்தோஷித்து
பாலர்க்கினிய உப தேசகர்களைப்
பாங்குடன் சொன்னதைப் பார்த்தாயோடி.
5. புருஷன்ம னையியை நடத்தும்விதம் பர்த்தா
வுக்குமணவி கிழம்படியும் விதம்
மாமிகொடுமை மருகி துஷ்டத்தனம்
மறக்காமற் சொன்னதைப் பார்த்தாயோடி.
6. ஸோம்பு மஞ்சளடை' னம்பா ஷணையும்
(இலாமல்)தற் சட்டி னம்பா ஷணையும்
இருவன் தவைப்பெண்க ளிழச்சியாப் பேசிய
இனிய தொருவல் பாஷணையும்,—
7. ஸ்திரீக ளுடைய நடத்தை களும்
ஸ்திரீ ஸாநஸ முக்கைப் பைதயங்களும்
புருஷன் நியாமல் செய்கின்ற (போக்கிரி)த்
தனங்களைச் சொன்னதைப் படியுங்கடி.
8. பெண்களுக்குற்ற விஷயங் களும்
பெண்கல் விசுளம் கதைக ளுமாய்
நாடக முசலாள் 'காலம்' களையும்
கலின்று கைத்ததைப் பாருங்கடி.
9. பார்க்க இரண்டு கண்களிருக்கும்
நடக்க இரண்டு கால்க ளிருக்கும்
பார்க்க நடக்க முடியாப் பட்டணங்களைப்
படித்தறிந்து தெரிந்து கொண்டோம்.
10. பாலவி வாகம்மு தலானப முமொழிகளும்
பலகான வித்வத் திலாஸவி டுகதைகளும்
11. விசேஷக் குறிப்பும் விசேஷத் களும்
ஜாலவித் தைகள்முதலானவையும்,—
12. தேசக காதாரம் கிராமக காதாரம்
தேசக காதாரம் முதலானதை
நிறமையுடன் கமக் குப தேசம் செய்ததை
அறிவுடன் படியடி க்கேசப்பெண்ணே.
13. இராஜ ராஜாக் கன்ச ரித்திரமும்
அந்தத் தாஜாக் கத்திரமும்
இராஜா ஜாக்கத்தைப் பாராத வர்க்கு
இலாமாகச் சொன்னதைப் பாருங்கடி.
14. தேசத்தி லுன்னமநாக்கன்ச ரித்திரமும்
பரோப காரிமா தர் சரித்திரமும்
கல்விதற் றமாதர் சமர்த்துக் களும்
கலிபாடி யமாதர் சாதரியங்களும்.
15. "விவேகசிந்தாமணிவுண்மையும"
காமம்ஸாம்ஸாதையர் என்பவரும்
பெண்கன்படிக்கவே பெருமூயற்சொண்டு
பாடுபட்டுமூழ்ப்பதைப்பாருங்கடி.
16. ஆதிமு தல்லே அய்யர் அவருக்கு
அகேகவி தக்கஷ்டம் வந்த துண்டு
அந்தகி மக்களை அவாறி யாவண்ணம்
அவர்தம்மத் துணை விவால் தான்மறந்தார்.
17. இப்படி யாக பர்த்தா வுடன் கட
பத்தினி யாரும் பத்துவ ருஷங்கன்
சிந்தாம னிக்குப் பாடுபட் டுமூழ்த்ததைப்
பாலிக மன்பா ர்த்து ஸஹிக்காமலே.
18. ஸ்ரீலோக காயகி யாரும்காலம் செல்ல
கம தையர் புறநீர்முகம் அற்றிருக்க
அம்பிகை யருளால் அத்தைத் துணைத்
ஆராய்து கைக்கொண்டார் பாருங்கடி.
19. அப்பா முதுமுதல் அத்தைதம் ஸ்ரீதத் துவம்
ஆனந்தத் தாய்மொழி ஆத்ம ஞானம்
அஜ்ஞான பிரஜ்ஞான பாக்ஷம் ஞானங்கள்
ஆனந்த மாய்ச்சொன்னார் பாருங்கடி.
20. கதைகளும் உப க்ஷேப்த்துக்களும்
சீர்த்தி பெற்றமஹான் 'லெக்சர்'களும்

- மாகி பெற்ற மஹா பாதமும்
வளம்பெற்ற வால்மீகி ராமாயணம்,
20. காசி காண்டமும் வேது மலிமையும்
கடல் காலேரி தீர்த்தத்தின் மஹத்துவமும்
நிலிஸைத் தத்தின் மிமைகளும், அந்த
கடோஜ மூர்த்தியின் தீர்த்தமும்,*
21. கனக வையின் காசி களும்
கடன சபையின் கோத்திகளும்
சிற்சபையினுடை சீர்களும்
(சிதம்பர) சந்நய பஞ்சாக்ஷ மிமைகளும்,
22. வயிறு படுத்தும் துன்பம் களும்
அந்தப் பாருக்கு காமமும் தொல்லைகளும்
பொய்யும் களவும் கொலைகளுக்கு செய்தத்தப்
பையை நிற்ப்பும் விதங்களையும்,
23. மாமரப் பிரஞ்ச காடகம் களும்
(மாயைக்குள்) ஜீவன் படும் துன்பம் களும்
தசேத்திரி யங்க ளுடை சண்டைகளும்
மத்யஸ்தம் தூர்த்தி சொல்வதையும்,
24. சரத்த மென்கின்ற ஸத்தபுத் திசனுக்கு
பாஹிமா னந்தமென் கின்ற தாயானவன்
ஞானப் பாஸிப்பு கட்டிபு லகஜாஸ்த்தைப்
*பாருகுடன் சொல்வதைப் பாருக்கடி!
25. டிரோஜ்யத் தால்தோன்றும் செய்கை
[ஞமவதை
மெய்யென்று ஆனந்தம் கொள்வதையும் மனக்
குக்கு பண்ணும் செஷ்டையென் றெண்ணு
மட்டற்ற தக்கம, கடைவதையும்,— [மல்]
26. ஞானாராமாயணக் கப்பல்களும் ஆத்மா
ராமப்பட்ட மஹா கஷ்டம் களும்
இராஜா ராயண ஆனந்த சீதைபைத்
(துன்ப) இலக்கைப் பாலில்லைத்ததையும்,—
27. ஸ்ரீலலி தாம்பாள் உற்பத்தி களானமும்
(தேவி) பண்டா காண வதைத் ததையும்
தேவர்கள் ஸங்கட் தீர்த்த ததையும்
ஸ்ரீகாமேசர் ஆனந்தம் கொண்டதையும்,—
28. ஸ்ரீவாங்கன் செய்த பூஜைகளும்
ஸ்ரீஆயின் கோயித் தொலித் ததையும்
அவர்படுத்தி கிரங்கி அனந்தம் காடுதன்னில்
ஆனந்தர் தரிசனம் தத்ததையும்,—
29. ஸ்ரீபா மாத்தா திருப்பள்ளி பெழுச்சியும்
ஜீவாத்மா தானந்தர்-முகமானதும்
அறிவாதி யானந்த மணியைத் தேடியவர்
பாதத்தி லர்ப்பணம் செய்ததையும்,—
30. பத்திரித் ததையுடன் புண்டரீ கபத்தன்
பண்ணின மாதா பிதா பூ ஜைஜயால்
அவன்பத்தித் குகத்துமேபாண்டூக் கர்ஜிதைத்
கல்லில் கீள் ரகாக்ஷி தத்ததையும்,—
31. குஷ்யா ஜப்பானிய புத்தக ளுமவர்
சண்டை செய்யும் மாயா தந்திரமும்
ஜப்பா ஜுவிய மஞ்சுக்கு வந்தத
(குஷ்யா) வெள்ளைக் காமமே வேறினதும்,—
32. பாலக் கினிய தீதக ளுமல்ல
வினாயாட்டுக் கும்மிகோ லாட்டம் களும்
தேகப்ப யித்தி ஸப்பயிற் சிவல்ல
குணப் பழற்சியும் படியுக்கடி.

* “பாரதி மாதா” அறிதுயில்கிங்கி, ஆனந்தத்தாயாம், துரியாம்பாள் மூர்த்தமாய், உலக
கொழுமணர்த்தாய், இப்பாதக் கண்டமாம் ஞானபூமியில் அவள் திருவருள் சீழலப்பட்டுச்சோபித்து, “திருப்
ள்ளியெழுச்சி” கொண்டு, “தந்தவயமி” பாடம் சொல்லத்தயாராயிருக்கும் காட்சியைப் பரிசுத்த குழங்
தைமனதுடைய பால்கிரிஷ்ணருபஜ்யமாக்களும் அன்பு வசப்பட்டாடும் கோபிராஜபஜீவன்களும் கண்
குளிரக்கண்டு அவள் திருவருட்பிரஸாதத்தாக்குப்பாதத்திசமாகும்படி, அவள்திருவருள் சீழலப்பட்டு விளங்கும்
இந்தியாவை “பாரதி மாதா” மயமாய்க்காட்டியிருக்கும் படத்தையெல்லவரும் பூஜித்தப் புனிதாரும்
பொருட்டி விவேகசிந்தாமணிக் கமிட்டி யார் சித்திரவாணமையில்: உயர்ந்த ‘ஆர்ட் பேப்பரில்’ அச்சிட்டு
அதிகசொற்பயிலைக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இதைப்பொட்டிப்பின்னும் பூஜாரஹமான
படங்களை அம்பிகையின் திருவருளை முன்னிட்டுச் சமயோசிதமாக வெளியிடக் கருதியிருக்கிறார்கள்.
அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த, கிருஷ்ணபக்த கோபிகாவந்தைகளாம் பஞ்சகன்னிகளில் ஒருவர் “இந்தியா
மங்களம்” என்று இங்கிலாந்தில்: மக்களிடையே பரப்பதையப்படியே மற்றொருபக்கத்தில் “ஆப்ரோதி
ஸ்வராஜ்யம்” என்றிரு கருதிவசனப்பொருளோடு பிரசுரித்திருக்கிறோம். விவேகசிந்தாமணிக் கீழ்மீ யின்
24-வது பக்கத்தின் உட்கருத்தும் இதுவே.

33. இப்படி யாகஇன்னு மனைக
இனிய விஷய மெழுதி யவர்
செய்வை யுறவே சிந்தா மணிக்கு
முல்லைத் தாண்டுகன் கிறையும் போது,
34. கும்பினி யான்என்னும் கொள்ளைக்கா ன்
கம்பெனி அர்ப்பத் து என் தசொல்லி [வந்து
கோடி கோடியான தனக்களை பெல்லாம்
கொள்ளுகொண்ட டானேறா வயிரதெரிய.
35. னாற்றுக்கு எட்டு 1 வட்டியென் றுசொல்லி
கோமகம் செக்கையும் கைகொ டுத்து
மாயாவி வெள்ளை முகமுடை யான்செய்த
மர்மத்தைக் கேட்டால் மனதெரிவார்.
36. தாயில்லாப் பின்னை வயி தெரிய
தந்தையில் லாப்பின்னை துக்கப் பட
புருஷுனி தந்தவர் புலம்புவ தைக்கேட்டு
பொறுமையு டன்பார்க்கு ஆனந்தித்தான்.
37. மைனர்க் கெல்லாம் வயி தெரிய
(ம)மண்டலத் தோர்க்கன் மன தெரிய
வட்டியைக் கொண்டு வயிறுவ னர்த்தவர்
வகைதெரி யாமல்த வித்தழுதார்.
38. வியாபாரம் வர்த்தகம் செய்யலித் தான்பாவி
வையக மெல்லாம் கையிற் கொண்டான்
இத்துக் களான இளிச்சவாயனை
எய்த்துவிட் டான்மாய தந்திரத்தால்,
39. இத்தேச சோத்தைக் கொள்ளை கொண்டான்
[இனி]திருப்பாத கோய்களைக் கொண்டுவிட்
[டான்]
சுபிஷ்மான் இத்தேசத்தைப் பஞ்சத்தால்
பறக்கவிட்டான் னுனம் தவிக்கவிட்டான்.
40. இத்தனை நம்பிக்கைமோசக் காரனிடம்
நமதைவர் பணத்தையும் போட்டு வந்தார்
தர்மப் பணம் சிலது கனும்மம்
குழத்தைகள் பணமும் கொள்ளைவிட்டார்.
41. சிந்தா மணியின் முதலிழைத் துவவர்
நிராவி மெல்லாம் தானிழைத் தும்
(மனது) தீர்த்தைக்கைவிடாமல்அவர்
மட்டிற்ற ஆனந்தம் கொண்டதையும்,
42. விவேக சிந்தாமணி விஷயத் தையும்
நமதைவர் ஞானவைவாக்கியத் தையும்
அம்பாளுடைய அருளைப் பெற்றா லன்றி
அறிந்து எழுத முடியாது.
43. ஆனந்தத் தாய்மொழி அளவில்லாமற்பெற்ற
ஆத்ம ஞானியின் சரித்திரத் தை
ஆரலே யுஞ்சொல்ல முடியாது
ஆகிசேஷனசொன்னால் நாகக்கூற்றுப்போம்.
44. சிந்தாமணியின் ஸாராம்சத் தைக்கவிக்
கந்துலப்படிப்பால் தெரியாது
ஸ்ரீகுரு தேவியின் அனுக்கத் தால்ஞான
சூக்யமெல்ல லாம்ஸ்துல மாய்வின்னக்கும்.
45. எட்டுவிரண்டு மறியாப் பேதைக்கான்
வதோ டுக்குமபிப் பட்டமுக்கரைத் தேன்
எத்தனை சொற்பிறை யிருத்திட்ட போதிலும்
வழைப்பெண் குற்றம் பொறுக்கவேணும்,
46. வாரூக்கன் சேருக்கன் சந்தாதா ர்க்களே
ஒருஸக்தி சொல்கிறேன் கேளுங் களேன்
சிந்தாமணி பென்றும் சிந்தாமல் வாழவே
(புது)சந்தாதா ரர்களைச் சேருக்களேன்.
47. சந்திர ஞரியர் ஸப்தஸா காய்கன்
ஸமஸ்த வேதங்கள் உள்ள மட்டும்
இந்திய தேசங்கள் உள்ளமட் டென்றாம்
சிந்தாமணியை கருவ விடோம்.
48. ஆனந்த ஞானம் ஏனென் லிக்கு
ஆனந்த தனங் கனூன் டாகவேணும்
விவேகசிந்தா மணிகர் த் தருக்கு
வேண்டிய தனமுன் டாகவேணும்.
49. ஆலது போல்தழைத் துச்சிந்தாமணி
அருகது போல் எங்கும் வேகாடி
முத்தி லதுபோல் வியாபித் தெக்கிலும்
முடியா திருந்து வாழவேணும்.
50. ஒருகல் பத்துக் கழியா இந்த
உத்தம சிந்தா மணிக்கும் மியை
பத்தியுடனே படித்தோரும் கேட்டோரும்
பாசிய வதிகளாய் வாழ்ந்திடுவார்.
51. புத்திர சம்பத் தைப் பெற்றிடு வார்தல்
புண்ணிய பர்த்தா வுடன் வாழ்வார்
இம்மை மறுமையில் போகபாச் சிவத்துடன்.
இத்திர னைப்போல் கசித்திருப்பார்.

(வாழ்த்து.)

வாழ்கவே விவேக சிந்தாமணியது
வனம்பெற்று சீர்பெற்று வாழ்கவே
தாழ்வேது மில்லாமல் நமதேஜன் ஸரியுமும்
ஸம்பெற்று நேகமாய் வாழ்கவே.

(மங்களம்.)

மங்களம் ஐக தாய்பி கைக்கும்
மங்களம் விவேக சிந்தா மணிக்கும்
மங்களம் மேஜன்வல்லமியா தையாக்கும்
மங்களம் சந்தா தார்களுக்கும்.

ஓ. சுபம்.

உலகக்கோதரி.

† “வறுவில் வந்தா லுஞ்சுவட்டி.
வேண்டி யிருந்தால் எட்டி வட்டி.”